

Pozna
2014.

K

POZICA 18/2014.

**REPUBLIKA HRVATSKA
PRIMORSKO - GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD CRIKVENICA**

Nakladnik:
Gradska knjižnica Crikvenica

Za nakladnika:
Irena Krmpotić

Pokrovitelj:
Grad Crikvenica

Uredništvo:
Nada Rosandić - Picek, urednica knjige
Alison Mavrić, likovna urednica
Renata Gržac, članica uredništva
Dubravka Mijalić, članica uredništva

Grafičko oblikovanje:
Alison Mavrić

Grafička priprema:
Neriz d.o.o. Jadranovo

Tisak:
Kerschoffset Zagreb d.o.o.

Naklada: 700 primjeraka

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Sveučilišne knjižnice Rijeka pod brojem 130508008.

ISBN 978-953-7898-06-9

Likovni rad na naslovnici:
Marija Gebert, 1. razred, 2013./14.
Računalna grafika, objekt
1. nagrada LIK
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

PoZiCa

Zbirka literarnih i likovnih radova učenika
Poreča, Zaboka i Crikvenice

*„....Želim ga povedi ne tako daleko.
U carstvo igre gdje nema briga,
na velike otoke sreće, radošti i mašte
Srce je slobodno kao u ptica
i ljubav nastanjuje to mjesto...”*

Marta Čaržavec, Zabok

Crikvenica 2014.

DRAGI ČITATELJU,

pred tobom je još jedan broj PoZiCe – zbornika koji s jednakom ljubavlju čitaju učenici čiji su radovi u njemu objavljeni, njihovi roditelji i mentorи, kao i cijeli niz poštovatelja učeničkog stvaralaštva, njihova zanosa i snage kreativnog izražavanja.

Svake godine u jesen izlazi novi broj PoZiCe u kojoj svoje mjesto dobivaju literarni i likovni radovi učenika iz prijateljskih gradova Poreča, Zaboka i Crikvenice. I tako već osamnaestu godinu. Mnogo je mlađih upravo kroz PoZiCu prvi put iskazalo svoje stvaralačke iskorake, svoja razmišljanja o svijetu i životu. Neprocjenjiva je vrijednost takve knjige koja je uvijek otvorena mladima i njihovu izražavanju, koja nam svjedoči o nedokučivosti dječje mašte, njihovoј neizmjernoј znatiželji i stvaralačkoј snazi.

Kojim riječima u uvodniku najaviti ovu knjigu a da to ne bude ponavljanje svega izrečenog u proteklih sedamnaest godina? Koje bi to riječi mogle biti dostojne bujne mašte ovih mlađih umjetnika? Možda je najbolje ovu knjigu najaviti riječima učenice Vanese iz Poreča:

„Knjige nisu stvorene zato da našu maštu ograničavaju ili da mi pokušavamo stvoriti iluziju da je život savršen, točnije da život treba biti savršen na onaj način na koji mi želimo. Ne. Baš poput života, knjige su dar kojim se želi razviti ljudska mašta, proširiti rječnik, one su taj savršeni život za kojim često čeznemo.“

Knjiga je bogatstvo. Stoga je trebamo stvarati i njegovati. Svaka, pa i najmanja riječ utkana u ovu knjigu, svaka slika kojom ovi mlađi umjetnici pokušavaju izraziti stanja svoje duše, sve je to dokaz je stvaralačke mašte i mladenačkog zanosa naših učenika. Kroz njih oni iskazuju sebe.

Ova je knjiga simbol prijateljstva triju gradova, ali i izraz težnje da se snovi i želje pretvore u riječ, liniju, boju... Umjetnički je izraz jedinstven. On nije samo kopija života, on je zapravo novi život, život koji stvaraju ovi mlađi ljudi snagom svoje mašte. Mladi imaju krila da plete. Nemojmo ih sputavati, dajmo im snage za let, a oni će nas nagraditi svojim prekrasnim stvaralačkim uzletima.

Kaže se: ljudska mašta može sve! Ona nema granica.
Prepustimo se onda mašti i stvaralačkom zanosu ovih mlađih ljudi.
Dopustimo da nas povedu još neistraženim putovima snova, želja,
viđenja... Nećemo se razočarati. Dozvolimo im da svojim radovima
probude u nama znatiželju, da probude ono dijete koje čući u svakom
od nas.

Urednica: Nada Rosandić-Picek, prof.

Marina Ujančić, 7. razred, OŠ Poreč

POREČ

JESEN

Stigla sam doma iz škole i po običaju odmah morala izvesti svoga psa u šetnju. Volim šetati s njim, a htjela sam izbjegći i kišu. To ne volim kod početka jeseni, nikada ne možeš biti siguran hoće li kiša ili sunce. Ceste su pune lokvi, livade su blatnjave, iskreno nisam baš ljubiteljica jeseni.

Uputila sam se prema parku u koji ga uvijek izvodim, bio je udaljen pet minuta od moje kuće. Nehotice sam stala u veliku blatnjavu lokvu, noge su mi bile potpuno mokre. Postala sam nervozna i htjela sam što prije privesti šetnju kraju.

Stigla sam do parka, dok su moja stopala polako mrzla. Na ulazu u park vidjela sam jednu djevojčicu, stajala je sama nepomično sa žutom užicom u ruci. Nedaleko se igrao zlatni retriver, zasigurno joj je istrgnuo s lanca, no zašto nije...? I tada sam shvatila, žuti povodac, zlatni retriver, djevojčica stoji nepomično, slijepa je! Odmah sam joj krenula u pomoć. Stigla sam do nje i obratila joj se: „Hej, jesli li dobro? Trebaš li pomoći?”

„Ne, hvala ti, samo sam slušala jesen.”

Odgovor me iznenadio. „Oprosti, ali nisam sigurna da sam u potpunosti shvatila tvoju rečenicu.” Rekla je poprilično uvjerenog: „Oh, oprosti zanijela sam se, volim slušati vjetar, šuškanje lišća, jesen mi je najdraže godišnje doba.” Okej... buljila sam u nju potpuno glupo i drago mi je što nije mogla vidjeti taj pogled. „Oprosti, ne želim te uvrijediti, ali, kako ti možeš imati najdraže godišnje doba kada ne znaš kako ijedno od njih izgleda?”

„Ni ne moram, iskreno, niti želim, mislim da bih se razočarala. Znam što ljudi rade s livadama morima, zagađuju ih, to ne želim gledati. Ja jesen osjetim, i doživljavam ju na potpuno drugačiji način od ostalih.” Pustila sam psa da se ode igrati sa zlatnim retriverom i rekla: „Ako je tako, voljela bih čuti tvoje mišljenje i zašto je jesen tako posebna.” Kada je započela priču, svu sam energiju i osjetila usmjerila na nju, i slušala.

„Pa... jesen je drugačija. Osjetim ju po mnogim stvarima. Recimo, u jesen lišće opada i staze su ga pu ne. Dok hodam, uživam u zvuku

pucketanja i šuškanja lišća na tlu. Ima toga i u proljeće, no zvukovi nisu isti. Dok šećem, pomoću štapa u jesen osjetim kestene, moram ih maknuti s puta, a poneki znam uzeti i zamišljati kako izgleda. Ljeti ima kamenčića na plaži, a neki se nađu i na stazi. No, nije jednako. Kamenčići su ili veliki ili sićušni, neravni su dok je kesten gladak i lagan. Jesen ima i ukusne plodove. Obožavam s djedom otići u njegov vinograd i osjetiti miris grožda koje je spremno za berbu. A tek kada mi baka donese one male kiselkaste mandarine... to mi je još jedan znak da je jesen stigla. No, ono po čemu svakodnevno prepoznajem jesen jest vjetar. Suh je i oštar, i dok je on tu, čujem šuštanje grana. To je moja posebna jesen. Kladim se da ju nisi gledala na taj način?"

„Ne, nisam... to... predivno je.“

U tom trenu zazvonio mi je mobitel, mama je, moram na ručak, rekla sam joj da stižem. „Hm, oprosti, to je bila moja mama, trebala bih se vratiti. Hoćeš li moći sama?“

„Naravno, hvala ti što si me saslušala.“ Uzela sam psa i rekla: „Hvala tebi što si mi objasnila kakva je jesen zaista.“

Na putu kući ugledala sam stablo mandarina i sjetila se djevojčice iz parka. Duboko sam udahnula i rekla: „Stigla je, i zbilja je posebna“.

Nora Kraljević
Osnovna škola Poreč, 7. a razred

Nagrada Laurus nobilis

ĆU TI POVIDAT JENU ŠTORIJU...

Eko, ovu van štoriju povidan kako stari čovik od osandeset lit (Boh me je toliko poživija) i domišljan se judi o kojima će predikat u ovoj štoriji. Je bilo vrime kad je Istra bila pod Talijon i bija je fašizam. Nisi smija čakulat po domaću, a nisi smija ni zakantat da te čuju. Ni se smilo kuhat rakiju, a svakega ki je kuha rakiju, financa hi je lovila kako breke. Judi su bižali po gražah i boškah, po kažuni koje su ritki znali i stali atenti da hi špijuni, kojih je bilo na svaken korku, ne ošervaju. A za ladre da i ne predikamo. Je bila črna mižerija i judi su provivali najti jenu malo kutenstva u malih stvarah. Iz večeri su se judi užali najt poli ognjišća di bi si povidali kakovu štoriju i katarkad bi zaigrali na harte. Igralo se tote puno tega, i briškule, i trešete, i briškulona, i škope ma i zjogu koja se zvala Sedan i po. Eko, ova moja štorija je vežena jušto za to zjogo Sedan i po i to je teklo uvako...

U selu je bija jedan stari mladić ki se zva Nini. Tac i mati su mu umrli i nikad se ni uženija. Je bija čovik i po. Ni bija ni grd ni naružen. More bit da ga sriča ni stila, ili je bija maša delikat pak je osta sam. Ima je malu hižicu, pozemuljku, i veliko ognjišće kojo je rivalo stepliti cilu hižu u zimi. Hižica mu je bila učinjena od paluda. Taj palud je bija zid mrež štalon di su bile ovce i lišnjere di je on uža bit. Eko, poli njega bi se znali najt čuda od njih iz cilega sela i starijih i mlajžih kako bi uz fera pasali večer z hartami. Smo znali da ga ne dišturbamo. On je bija kuntenat da smo prišli i svaki bi donesa ki je ča moga z sobon.

Imbatilo se je to jene večeri. Stala se je kunpanija iz sela i počeli su igrat sedan i po, ma za šolde, ki je koliko ima. Tote je bija i jedan ragač Đovanin. Naprov bistar ma i kako mlad štabeja čovik i dobar težak. Volija je igrat na harte, a se ima u kega hitit parke su njigovi tac i nono bili zagriženi zjogaduri. Đovanin je ima oko dvajset i kakovo lito, najboji za uženit. Su takali igrat Sedan i po. Igra je takova da svaki zjogadur mora nabrat u ruki ča je bližje broju sedan i po. Od harat koje imaju numer od jedan do sedan, svaka harta vridi unoliko koliko na njoj piše, a svaka harta koja je figura (fante, kaval, re) važi po' punta. Našen Đovaninu je hodila harta svu večer. Nakrga je žepe pune munide koju je čapa. Zjogaduri su hodili van jedan po jedan, kako bi koji osta

brez šoldi. Na kraju su ostali samo Đovani i jedan zjogadur ki se zva Martin. Đovanin je čapa sve. Uvako je Martin reka Đovaninu: „Đovanin, znan da si hitija oko na moju Rožu. Ona jako lako more bit tvoja. Eko, dajmo još jenu partidu. Ti hiti sve ča si čapa, a ja ulažen moju Rožu. U svaken slučaju Roža je tvoja, ja ču to regulat. Ako ja dobin, ti mi tornivaš moje šolde i Roža je tvoja. Ako ti dobiš, Roža je tvoja i šoldi ostaju tebi i njoj i neće mi za njima biti krivo, jer ako hi dan tebi ili njoj, svejeno je jer mi ona špenda ča in dan.“ Pošli su još jenu partidu i Đovanin mu je dobija i to. Vre je bilo vielo i judi i dan danas povidaju kako su ga vidili kako kuntento gre po selu.

Martin Matošević
Turističko-ugostiteljska škola „Anton Štifanić“, Poreč
I. razred kuhara

Nagrada Laurus nobilis

UN SALTO NEL TEMPO

Passeggio per le vecchie strade di questa piccola città. Alla mia destra vedo un grande parco. Mi fermo. Quel parco mi sembra familiare. Ah sì! È il parco dove trascorrevo le giornate da piccola, all'asilo.

Mi ricordo che correvo tutta felice insieme ai miei compagni. È così grande che potevo correre senza sbattere contro nessuno. Il parco era nuovo e tutto colorato. Sopra lo scivolo c'era una bandierina blu che mi era simpatica ed era il simbolo del mio „regno”. In quel parco non solo si correva, ma ci si nascondeva anche! Mi nascondevo dietro ad un muro e non mi scoprivano mai. Era come un posto segreto, dove nessuno, tranne la fantasia, aveva accesso. Vicino al muro c'erano delle piante con cui parlavo.

**Matea Ivančić, 7. razred
OŠ Poreč**

– Ehi! Piantina rispondimi! Ti sei forse arrabbiata con me? Non essere arrabbiata, tu sei sempre stata la mia preferita e lo resterai, capito?!- le avevo detto. Ed ecco che il vento soffia e la piantina si muove.
- Oh, mi ha perdonato facendomi quel gesto- dicevo tutta felice.

Avevo un bellissimo vestito rosa e una coroncina. Ma il gioco della principessa non era l'unico. Io ero anche una guerriera di nome Lara Croft. Oh, come mi piaceva quel gioco... Era sicuramente uno dei miei preferiti!

– Ha-ha! Ti ho vinto di nuovo! Io sono la più forte, arrenditi Michele- ma lui non si arrende. Corro a nascondermi, forse non mi troverà. Eccolo che mi cerca. Sono più furba di lui, e se mi trova, correrò più veloce che posso.

Un cane abbaia. Mi riscuoto e torno alla realtà. Non sono più una principessa, né una guerriera. Sono io. Soltanto io.

Guardo il parco. È distrutto e scarabocchiato. La bandierina non c'è più. Nonostante questo, è pieno di ricordi che risvegliano in me la voglia di ritornare a quei bei tempi. Ma non sarà possibile, purtroppo. Ah, mi rimangono solo i ricordi nei quali posso ancora essere bambina. Squilla il mio telefonino.

È mamma, che si chiede dove sono.

- Ehi mamma!

Eccomi, arrivo! -

Elizabet Radovan

Talijanska osnovna škola

Scuola elementare italiana „Bernardo Parentin“ Poreč

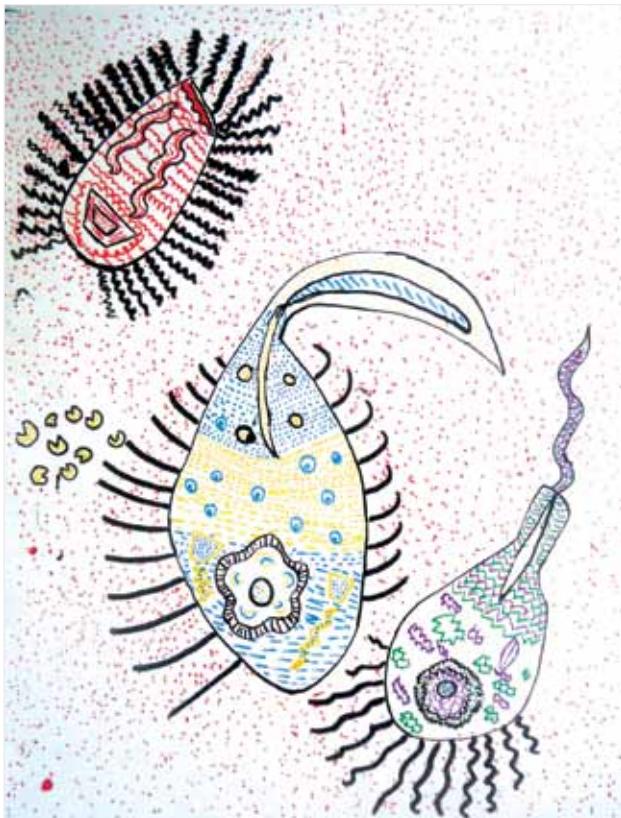
7. razred

Nagrada Laurus nobilis

U RALJAMA KRVNIKA

Kažu, od lošeg čovjeka nemaš što dobrog očekivati, a nadaš se i vjeruješ da venama te kreature teče trunka ljudskosti, mrva iluzije što je nazivaju dobrotom. Vjeruješ, ponovo se nadaš. Uvjeravaš samoga sebe. Kao čekić što čavao zabija u materiju, zakucavaš si pomisao duboko u podsvijest, a stvarnost vrišti na tebe: „Prihvati me, manje će boljeti!“

Kao nevina košuta gubiš se gorkim livadama, koračaš unaprijed, a nazaduješ govoreći si: „Bit će bolje sutra!“, a mrziš se sve više, svakog puta kada to izrekneš.

Enrico Ghersiwich, 7. razred
T.OŠ Bernardo Parentin, Poreč

Na tren zastaneš i zapitaš se: „Kako se svakog krvnog dana suočiti s novom reinkarnacijom monstruma koji izlazi iz usta čovjeka s kojim dijeliš odaje? Kako pogledati u oči pune obijesti u kojima se vide slike pakla? Svaka izgovorena riječ uvlači se u njega, misao proždire srce i briše svaki trag postojanja. I pitaš se, kako izbjjeći bodeže što lete iz njegovih ralja i probadaju duboko u nutrinu poimanja slike vaše vječnosti? Kako ostati dovoljno snažan i pribran da izbjegneš žigosanje malene, a tako teške ruke pune srdžbe koja ostavlja užaren pečat na tvom uplakanom obrazu?

Od siline, zakoračiš pa se spotakneš. U jednom trenutku bio si gore, tiho se borio, a sada si proboden sabljom krvnika koji ti to učini. Niti lavina suza što juri niz obraz ne uspijeva ugasiti goruću bol. Strah ti prostruji tijelom, okuje te za pod. Koliko god želio ustati, ne možeš. Plać postaje vriskom, riječi postaju jecaji. Kiše suza pod tobom postaju jezera. Toliko je malo potrebno da nakon svega lupiš šakom i kažeš: „Dosta je!“- dok zvijer stoji nad tobom i ceri ti se pružajući ti ruku da ustaneš. Zar je ta pružena samilost ljudskost? Ili, kako nazvati tu gestu koja je pokušaj bitke licem u lice, a znaš i sam, prihvatiš li je i ustaneš li, nema povratka? Ili ubiješ, ili budeš ubijen. Radije ostaneš dolje i ranjen iskrvariš.

Petra Babić

Srednja škola „Mate Balota“, Poreč,

3. razred opće gimnazije

Mentor: Zoran Antičević

Pohvaljeni uradak

NA CIJELOJ PLANETI NE POSTOJI NETKO TKO NIJE BITAN

Svatko od nas ima jedan život, ali ga i svatko od nas različito živi. Život nije nešto čime možeš upravljati, iako je upravo to ono što ljudi često pokušavaju, pokušavaju stvarati marionete i, baš kao u lutarskoj predstavi, sve učiniti savršenim. Ljudi žele život kao iz knjige. A koliko li su knjiga pročitali? Knjige nisu stvorene zato da našu maštu ograničavaju ili da mi pokušavamo stvoriti iluziju da je život savršen, točnije da život treba biti savršen na onaj način na koji mi želimo. Ne. Baš poput života, knjige su dar kojima se želi razviti ljudska mašta, proširiti rječnik, one su taj savršeni život za kojim često čeznemo, ali one nisu stvarnost. One su iluzija. One su poput magije. Pa što li je čarobnije od mogućnosti da se iz kreveta odjednom stvořiš na prekrasnom pustom otoku s ljudima koje do sada u životu nisi vidoš, od mogućnosti da piješ čaj i grijesiš se uz kamin i odjednom si svjedok strašnog zločina i mislima glavnim likovima pokušavaš pomoći riješiti slučaj. Svaka je knjiga jedinstvena, ali i svaki je život jedinstven i nije vrijedan toga da ga pokušavamo načiniti našim robom, jednostavno ga treba proživjeti. Ima jedna stvar koju ljudi često zaboravljaju: svaki je život važan i svaka je osoba jedinstvena. Svatko od nas malen je ispod zvijezda, slažem se, ali što bi svemir bio bez svih nas? Što bi svemir bio bez ljudi, bez životinja ili biljaka? Bez svih nas što dišemo i divimo se ljepoti zvijezda, taj prekrasan svemir bio bi tek jedna obična hrpa prašine. Postoje stvari koje možemo kontrolirati i one koje ne možemo ma koliko to željeli. Te stvari koje nisu u našim rukama su posebne, nepredvidive i jedinstvene, skrivene su u sjenama i najednom se uvuku u naše živote i naprave promjene kakve nismo mogli niti sanjati. Uvijek će postojati neka viša sila, nešto veće i misteriozniye od nas, zagonetka čije će nam rješenje zauvijek biti nepoznato, milijarde i milijuni života za koje nikad nećemo znati, bilijuni ljudi koje nikada nećemo upoznati, čije priče će ostati zarobljene i nikad neće doći na svjetlo dana... Ali ipak i oni postoje, bili su tu. Disali su i živjeli, borili se i slavili, ljubili i mrzili. Bili su baš kao ti i ja. Neki su pali, a drugi su hrabro prošli kroz oluju. Čovječe, zapamti, nisi ti vlasnik života, niti si svoj život birao

što je nemoguće. Život je poput rijeke, moraš ga jednostavno pustiti da teče, bila ta rijeka prebrza ili prespora, jednostavno se prepusti i uživaj jer drugu priliku nećeš dobiti. Pa ipak, ne možeš život provesti sam, zatvoren u jednoj sobi... Svakoj osobi treba rame za plakanje, podrška voljene osobe, nježna riječ koja daje nadu, netko tko će te nasmijati, netko uz koga se osjećaš sigurno. Jednostavno rečeno, čovjek ne može živjeti sam sa sobom, ne može živjeti kao samotnjak, ne može biti „odsječen” od društva i socijalnog života. No, nažalost ima i ljudi koji većinu života provedu sami, u strahu... Ne usude se vjerovati. Mnogi provode dane u suzama, bore se sa sadašnjosti dok se drugi jadaju zbog prošlosti, a čeka ih savršena budućnost. Mnogi bježe od stvarnosti i gledaju svijet kroz ružičaste ili pak crne naočale. Ljudi su ili pesimisti ili optimisti, onog između nema.

Ramona Gloria Radojković, 7. razred
T.OŠ Bernardo Parentin, Poreč (2)

Uvjereni sam da ne postoji čovjek koji nikada nije gledao kroz ružičaste naočale i nadoao se najboljem, zapravo čvrsto vjerovao u maštu - takav čovjek zove se dijete! A pesimisti? Oni ne vide dalje od nosa i svaki događaj im predstavlja smrt i patnju. Pa na kraju dana pravo pitanje je postoji li uopće čovjek u potpunosti sretan? Ne, ne postoji. Svaki čovjek doživljava uspone i padove, to je način našeg otkucaja srca, to je način našeg života. Na čovjeku je da prebrodi one padove i spremno dočeka onaj uspon, ma koliko teški prijašnji padova bili. Svi mi težimo savršenstvu, želimo biti najbolji u onome što činimo, postavljamo si ciljeve i kriterije po kojima nekoga smatramo boljim od sebe, postajemo ambiciozni i nikad dosta. Trudimo se dostići tu svoju granicu kako bismo sami sebi bili savršeni, kako bismo svima udovoljili ili kako bi netko u nama video onu našu dobru stranu koja je često skrivena. Većini to ne polazi za rukom jer su im kriteriji previsoki, a mi smo samo ljudi. Svi rođeni jednaki i bez ičega, no ipak dovoljno posebni da postanemo toliko različiti da na svijetu nama identičnoga nema. Tijekom života pokušavamo pronaći sebe i postati ono o čemu sanjamo. I to se, dragi moji, zove život! Još uvijek ne shvaćate? Ne razumijete zašto smo takvi kakvi jesmo i zašto se ne možemo mijenjati ili jednostavno prihvatići sami sebe? Iskreno, ni ja. Ali znam jedno, a to je da svatko vrijedi i da na cijeloj planeti ne postoji netko tko nije bitan.

Vanesa Bulić

Osnovna škola „Joakim Rakovac“,
Sveti Lovreč Pazenatički, 8. razred

Pohvaljeni uradak

BOK, JURIM!

„Karla, probudi se! Moraš u školu! Požuri!“ vikala je moja mama lupajući na vrata moje sobe. „Daj, pusti me još malo“, odgovorila sam joj pomalo nervozno, stavljajući jastuk na glavu tako da ju više ne čujem. Nakon pet minuta moja se mama vratila u sobu i maknula onaj predivni, topli pokrivač s mene. „Obuci se i požuri! Zakasnit ćeš opet u školu!“ Uspjela me probuditi. Skačem na noge, odijevam prvo što nađem u ormaru i pogledam na sat. „Joj, mama je već u autu“, zapazih. Uzimam torbu, izlazim van i otvaram dvorišna vrata kako bi mama autom izašla iz dvorišta kad... u tolikoj žurbi moja mama krene bez mene. Vikala sam i mahala rukama dok me nije primijetila u svom retrovizoru. Toliko smo se žurile da smo uspjele izgubiti još pet minuta. Napokon smo stigle u Poreč. Putem sam srela prijatelja iz glazbene škole. „Hej, kako si?“ pitao me. „Bok, jurim! Znaš da uvijek jurim“, odgovorih mu hodajući brzim koracima prema školi.

Dakle, danas imam sedam nastavnih sati, pisani ispit iz hrvatskoga jezika, izlaganje referata iz prirode, moguće je i kakvo usmeno ispitivanje te naposlijetku koncert na harmonici. „Ovaj će mi dan zbilja projuriti!“ mislila sam u sebi. Pogledala sam na onu malu napravu na ruci koja otkucava vrijeme, pokazivala mi je da kasnim na prvi školski sat. „O ne!“ Počela sam odmah trčati. „Driiiinng!“ Na sreću učiteljica hrvatskoga jezika još nije ušla u učionicu. Nekoliko trenutaka kasnije začulo se: „Dobar dan, razrede! Spremni za pisanje ispita? Sretno!“ rekla je. Počinjem ubrzano pisati jer do kraja sata nedostaje samo... driiiinng! Sat je već prošao. Nakon hrvatskoga jezika imam sat prirode i društva, a zatim matematiku. Moram se požuriti naučiti sve one definicije jer u suprotnom slijedi nedovoljan!

Napokon je završio i sedmi sat te sam se trčećim korakom uputila u glazbenu školu. Ušla sam u tajništvo i zamolila ključeve učionice broj pet. Tamo se trebala nalaziti moja harmonika koju je moja mama u jutarnjoj žurbi zaboravila kući. Morala sam se pripremati za koncert na tuđoj harmonici. Odjednom su se vrata učionice otvorila i ušla je moja užurbana učiteljica. Tada je moj mozak počeo užurbano razmišljati, a prsti užurbano svirati zato što je moja užurbana učiteljica po-

čela užurbano brojiti taktove moje užurbane skladbe. U kratko, žurba je bila u zraku. Vladala je ovim danom. „Super, Karla!“ rekla je moja učiteljica zadovoljno. „Koncert će ubrzano započeti. Samo pazi da ne ubrzavaš tempo!“ Kako da ne ubrzavam tempo kad je cijeli moj život ubrzan. Nakon pet minuta moja se učiteljica ponovno oglasi govoreći mi: „Požuri, sad si ti na redu!“ Moja se točka doimala neobično brzom, barem meni.

Nakon koncerta vratila sam se kući i mama mi je rekla: „Hajde, sada brzo na spavanje!“ A ja sam se pitala: „Moram li brzo zaspati ili samo otići brzo u krevet?“ Kako god bilo, ja sam brzo otišla u krevet i brzo zaspala.

Karla Sorčić

Talijanska osnovna škola

Scuola elementare italiana „Bernardo Parentin“ Poreč

6. razred

Mentorica: Melani Ivetić

Pohvaljeni uradak

Ivana Bošnjak, 8. razred

OŠ Tar - Vabriga

UN' AMICA SPECIALE

Ho sentito dire spesso che le amicizie migliori nascono per caso, io e la mia migliore amica non siamo un'eccezione.

Ana è simpatica, divertente ed è sempre di buon umore. È spontanea e diretta, e perciò non è difficile essere sua amica. Ha tredici anni; è alta, snella e sportiva. Gioca a pallavolo da un anno e la adora. L'anno scorso si è iscritta a facebook, così adesso controlla i messaggi ogni cinque minuti.

Anabel Uljančić, 8. razred
T.OŠ Bernardo Parentin, Poreč

Quando ci incontriamo, andiamo subito al McDonald's, dove ci raccontiamo cosa ci è successo dall'ultima volta che ci siamo viste. Ana mangia il suo panino in un batter d'occhio, così deve sempre aspettare che finisca il mio.

Va matta per lo shopping quanto me, tanto che visitiamo quasi tutti i negozi dell'Arena Centar. Lei adora i vestiti caldi perchè è freddolosa, mentre io non sopporto i maglioni di lana.

Siamo diverse in molte cose. Lei è più pacata di me, compra vestiti diversi dai miei... ma la cosa per cui ci distinguiamo di più è il tipo di ragazzo che ci piace. Ad Ana piacciono per lo più ragazzi più vecchi di noi, mah. Per fortuna abbiamo anche degli interessi in comune, come gli „One Direction”, la poesia e gli animali. Abbiamo persino il colore preferito in comune: il viola.

Per adesso, il nostro desiderio più grande è di andare a sciare insieme. Chissá, forse prima o poi ci andremo. La cosa per cui la invidio di più è il fatto che è stata a Londra, un anno fa.

È arrivata un paio di giorni dopo il concerto degli „One Direction”, e se li avesse sentiti anche solo da lontano, credo che non smetterebbe di parlarne più, anche se non è una gran chiacchierona.

Io spero che rimarremo amiche per sempre. Siamo diverse fisicamente e per altro, ma se tutti gli amici si somigliassero, poche persone ne avrebbero.

Ramona Vujčić
Talijanska osnovna škola
Scuola elementare italiana „Bernardo Parentin” Poreč
6. razred
Mentorica: Ester Grubica

Pohvaljeni uradak

HEROJ PLAVOGA NEBA

Na hladnoj klupici sjedio je dječak. Bos, blijed, žalostan. Na sebi je imao samo košuljicu i poderane hlače. Žudio je za tom hladnom zimom, zimom koja je promijenila dječakov život. Ruke su mu bile hladne kao srce grješnika. Nemir mu se budio u grudima baš kao i srce bolesnih.

**Helena Kovačić, 7. razred
OŠ Poreč**

Te se zime dogodio strah. Čula se pucnjava. Topovi sa susjednih strana udarali su uz prozore kuća. Čulo se kucanje satova, drmanje podova. Siva se prašina dizala sa svih strana, a bijeli golubovi toga su dana nestali u dubokoj praznini. Zvona crkve odzvanjala su sve jače, a iznad grada stvorio se oblak crnog dima. Odani muškarci oprštali su se od svojih obitelji. Krenuli su svojim putem braniti Onaj grad, grad u kojem je živjela zadnja nada, zadnja suza, zadnji osmijeh.

I dalje se čuo nemir ptica, jauk, plač, treperenje listova i duboki nemir. Vriskanje sa svih strana. Odazivanje imena. I dalje se čuo zvuk pucnjave. Onaj jaki zvuk zbog kojeg dječakovi roditelji više ne ustaše.

Plakao je. Plakao je on onako potišten u kutu šapćući tihu molitvu. Hladan vjetar milovalo je dječakovo lice i usput odnio sve uspomene, svu sreću, sva sjećanja.

Njegove su se suze pretvorile u led, a svjetlost se u njegovom srcu postepeno gasila. U gradu je zavladala tišina. Tišina, tišina, tišina.

Dječak je i dalje čekao, gledao u daljinu, onu praznu daljinu bez kraja i bez početka.

Danas, danas je taj dječak postao muškarac. Muškarac koji ima sretnu obitelj, ženu i dvoje djece, obitelj koju voli više od svega. Krenuo je dalje. Krenuo je novim putem, ali svoj voljeni grad i ljude u njemu nikad neće zaboraviti. Njegova životna svijeća će uvijek gorjeti za taj grad u spokoju i miru. Često i danas šeće onim gradom s ožiljkom na srcu, kao heroj plavoga neba.

Posvećeno gradu Vukovaru

Nicole Zubin

Srednja škola „Mate Balota“ Poreč,
3. razred jezične gimnazije

Pohvaljeni uradak

IL MIO MONDO

Ognuno ha il proprio mondo, e così anch'io. Le persone vivono in un mondo, dove sono loro stessi, e dove possono esprimere i propri sentimenti. Dove si fa tutto con il cuore.

Musica, danza, ritmo. Questo è il mio mondo. Io suono il flauto e il pianoforte. Attraverso la musica e i movimenti che faccio quando suono, esprimo quanto sia importante per me suonare. Cocco di migliorare studiando costantemente. Il cervello lavora veloce, passano per la testa tutte quelle note, tutta quella musica, tutto quel ritmo. Ci sono tasti bianchi e neri intorno a me. Le dita veloci suonano melodie allegre e tristi. Il panico ti prende quando vedi tutto il pubblico che ha gli occhi fissi su di te, il respiro è più veloce. La giuria, il concerto, stare sotto i riflettori.

Marina Uljančić, 7. razred
OŠ Poreč (2)

La musica e la danza hanno tante cose in comune, una di queste è il ritmo. Quando sento una melodia, comincio automaticamente a ballare dentro di me. È una voglia di ballare che proviene dal cuore. Ballando il corpo si riscalda, il caldo si trasforma in goccioline di sudore. Una voglia così grande di ballare è difficile da ignorare. Ascoltando il ritmo della musica, ballo mostrando i miei sentimenti. Le acrobazie, le gambe e le mani forti che fanno tutti quei movimenti e salti. Anche se ho problemi con le ginocchia e non dovrei più ballare, ballo lo stesso. È davvero molto difficile, dopo tanti anni, semplicemente smettere. Non è affatto facile. Il sentimento più bello è quello quando sali sul palco e guardi tutta quella gente e senti le grida delle persone. Io non cerco di ballare o suonare meglio di chiunque altro, solo di me stessa. Quando finisce un concerto o uno spettacolo c'è in me una gran voglia di rifare un'altra volta la stessa cosa che ho fatto trenta secondi prima.

Queste due attività sono molto importanti per me perché c'è qualcosa nel mio cuore, tanto amore per la danza e per la musica. Non vorrei mai finire di ballare e di suonare, mai. Questo è il mio mondo, il mondo dove posso essere arrabbiata, triste, allegra; sempre me stessa.

Genesis Žužić
Talijanska Osnovna škola
Scuola elementare italiana „Bernardo Parentin“ Poreč
7. razred
Mentorica: Ester Grubica

Pohvaljeni uradak

ZABOK

Lucija Rasonja, 2. razred, Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

(NE)PRIJATELJI

– Hej, Vi! Da, Vi! Vama se obraćam.

– Stanite!

– Stanite kad Vas molim!

Naravno da je otisao. Vi ljudi stvarno katkada nemate nikakvog poštovanja prema nama pticama. Ne tražim od vas hranu, ni smještaj, ni bilo što slično. Samo želim da me saslušate. Čula sam mnogo o ljudima. Čula sam da ste vi inteligentnija vrsta. E, upravo to trebam. Jednog jedinog intelligentnog čovjeka. Otišao je. Ali... što će sad biti s mojom pričom?! Darovat će je vjetru.

Svi znaju da ptice leti u jatima, zar ne? Jata su nama pticama kao vama ljudima vaše društvo, dom ili zajednica. Jedni drugima pomaže- mo kada upadamo u nevolje, zajedno se veselimo, zajedno plačemo. Uvijek smo tu jedni za druge. Uvijek smo zajedno. Prijatelji zauvijek. Zvući li vam to poznato? Ja sam se pridružila jatu prije dvije godine. Od tada smo prošli mnogo toga – patnju i bol, avanture i radosti. Imamo mnogo zajedničkih uspomena. Nikada se nismo razdvajali. Tako ja nikada nisam bila sama. Letjeli smo kuglom zemaljskom istražujući i otkrivajući svijet, ljudi, njihov život. Svi u jatu smo slični, a ipak različiti. Ali eto, baš te razlike među nama činile su nas onim što jesmo. Jedinstvenim i originalnim bićima povezanim nekom čvrstom, gotovo obiteljskom vezom. Ja sam voljela svoje jato. Uistinu jesam. Bili smo složni. Nerazdvojni. Bili smo mi. Uvijek mi.

Dugu i kišovitu zimu napokon je istisnulo dugo očekivano proljeće. Sunce je ublažilo naše nestrpljenje i najavilo novu avanturu, novo putovanje. Ali, kamo krenuti? To nam je bilo najteže i glavno pitanje. Kamo? Nakon dugog „vjećanja”, odlučili smo se za obalu Dalmacije. Zašto? Zato što je Dalmacija raj na zemlji. Krasna je i lijepa kao mlada djevojka. Puna je energije, veselja i avantura. Istiće se svojim divotama, a mi smo trebali mjesto za odmor, za istraživanje, za užitak. U mom jatu bilo je dvadesetak ptica. Sa svima sam se slagala, no bilo je nekoliko ptica koje su mi bile najbolje. Zema, Jina i Vorna – moje prijateljice. Isprva se nismo baš družile, ali prije otprilike godinu dana postale smo nerazdvojne. Nikada prije nisam se osjećala tako sretno,

tako voljeno, kao tada. I stvarno sam osjećala da se to prijateljstvo nikada neće pokvariti, da će biti vječno. Dani su nam bili ispunjeni pjevanjem dueta s vjetrom i lebdenjem po njegovim strujama. Sve je bilo u redu. Polako sam već osjećala miris soli u zraku i znala sam da se približavamo moru. Letjeli smo prema Istri, jer... ptice uvijek lete istim pravcima, poznatim i provjerenum rutama, makar to značilo i dulji let. Ljudi pak, shvatila sam s vremenom, uvijek traže najkraći put, a ako je kratak, oni pronađu još kraću prečicu. Sve da bi uštedjeli na vremenu. Večer prije dolaska, smjestili smo se u neki šumarak blizu obale. Usred njega nalazilo se prekrasno, kristalno plavo jezerce na kojem je mjesecina isprela mrežu svilenih niti što su milovale hladnu vodu. I kako je čovjek ne bi volio? Prekrasna priroda. Ljepša od svega ostalog na svijetu. Zaspala sam s tim mislima. Zora je osvanula i jučer je počelo puštati svoje čari. Svi su spavalici. Ostala sam tako sjediti na grani promatrajući zoru dok se ostali nisu probudili. Nastavili smo svoj put. Nešto je bilo čudno. Osjećala se neka napetost u zraku. Ništa. Uzbuđenje, valjda. Dan je tekao polako, a more je bilo tu, pred našim očima. Vodilo je u beskraj i mamilo nas svojim plavim valovima ukrašenim srebrnim kapima vode. Bio je to sasvim nov pogled na more. Pogled pun divljenja. Iznenada je moje misli prekinuo jak zvuk. Jaka bol. Metak. Tama. To sam osjećala. Ništa. Samo tamu. Padala sam sve dublje i dublje dok je nebo ostajalo daleko iznad mene. Dotaknula sam crveno tlo. Zagrlila ga snažnim treskom. Tama je nestala. Bila je tu samo praznina. Otvorila sam oči. Jedva. Polako. Bol je strujala mojim tijelom i ubijala me. Daleko gore, na plavom platnu neba, ugledala sam svoje jato, svoje prijatelje. Imam sreće što su oni tu, pomislila sam u sebi dok su zurili u mene. Nisam mogla ništa reći, ali sam sve čula. Svaku njihovu riječ.

– Hajde, idemo! Ostavi je. I tako će umrijeti, prije ili kasnije.

– Mislim da je Zema u pravu. – čuo se Vornin glas.

Bol koja mi je maloprije strujala tijelom činila se ništavnom prema boli koju sam trenutno osjećala u srcu. Nastavile su letjeti. Moje najbolje prijateljice. Ostavile su me da umrem. Sama. Dalje nisam htjela slušati. Zaklopila sam oči čuvši još njihov lepet krila. Pitala sam se jesam li već mrtva, jer to mi više nije izgledalo tako strašno. Tko bi

želio živjeti u svijetu u kojem vas ne želete, ne vole? U svijetu u kojem vas ostave da umrete sami. U boli i vlastitoj muci. Nitko. Takve stvari ne radite ni najgorim neprijateljima. Nisam mogla vjerovati da su me ostavile. Ne poznajem ih. Ne znam što se dogodilo. Što sam im učinila da me osude na smrt i odu. Zaplakala sam. Tijelo me boljelo. Takvu bol još nisam osjetila. Strah je splasnuo jer je tuga preuzela cijelo moje biće. Moje je perje bilo natopljeno krvlju. Živa sam, a mrtva. Tko bi rekao. Nije mi bilo važno hoću li preživjeti ili umrijeti, već sam bila mrtva, iznutra. Više me mučilo to pitanje. Zašto? Nikada nisam dobila odgovor. Ponovno sam zaspala. Učinilo mi se da sanjam uspomene. Stare dane. Zapravo, sanjala sam prazninu.

Probudilo me drmanje. Prva pomisao bila mi je da je sve to bio ružan san. Nažalost, stvarnost se ne bi složila sa mnjom. Bio je to čovjek, s puškom. Nisam se bojala. Naprotiv, nadala sam se da će me ubiti. No nije. Odnio me kući. Ispričao je ženi nešto kako me slučajno upucao i kako je najmanje što mi duguje to da me spasi. Tada sam prvi put u životu poželjela biti čovjek. Ili bilo što drugo, samo da nisam u svojoj koži. Ovaj čovjek je bio dobar i uistinu se pobrinuo da ozdravim. Pogodio me u krilo, a imala sam i par slomljenih kostiju od pada. Kosti su zacijelile u par mjeseci, ali srce... njemu treba puno više. Teško je. Jedna od najtežih stvari ikada. Zgazili su me. Što dalje? Moram ojačati. Moram se boriti. Uz čovjekovu pomoć, nakon nekoliko mjeseci bila sam kao nova. Nakon toga me pustio. Van. U slobodu. U novi svijet, novu opasnost. Od njih. Sve vrijeme razmišljala sam o njima. Stalno sam ih sanjala, imala noćne more i plakala. O, dugo sam plakala. I previše. Ali bilo mi je dobro kod ljudi. Bila sam sigurna. Teško je živjeti sam, usamljen, no svakako je bolje nego živjeti s čudovištima koja ne poznaješ. Stigla je jesen. Što dalje? Nakon silnih mjeseci boli i plača odlučila sam preboljeti. Ostavili su me тамо и bezdušno otisli. Kao da sam nitko i ništa. Moram dokazati sebi i svijetu da sam netko, a to ću upravo i učiniti. Studeni je bio blag i kišovit, često i sunčan. Ovo je moja klima! Obožavam je. Nisam ni sanjala da ću završiti ovdje. Sama, ali bolja. Otkrit ću vam svoje trikove za samopouzdanje. Shvatila sam da ne mogu voljeti druge, ako prvo ne zavolim sebe. Kako to mogu postići ako sam tako loša? Debela, mršava, ružna, neželjena? Ne. Ja

nisam ništa od toga. Preljepa sam. Vi ste prelijepi. Ljudi često ne cijene sebe koliko bi trebali, a druge cijene i previše. Nije sve u izgledu. Važno je da držite do sebe. Da ste vi broj jedan. To sam ja učinila. Stavila sam sebe na prvo mjesto. Isprva je čudno i ja sam se osjećala krivo, umišljeno, ali nakon nekog vremena sam prihvatile sebe. I polako sam zavoljela sve sitnice koje su me činile upravo ovakvom kakva jesam. Kakva sam postala. Nova ja. Jer staru su ubili. Postala sam jaka. Spremna za novi let. Nitko mi ne može ništa. Nitko me ne može voljeti više no što ja sebe volim. Upoznala sam još mnogo ptica tijekom svog života. Neke su me voljele, neke su me mrzile, ali nije bilo važno jer... jer sam imala nekoga tko me voli i jer sam voljela sebe. Ja volim sve koji me mrze jer me čine jačom i ne mogu mi ništa. Nemojte dopustiti da vas osuđuju bez razloga. Ispričajte im svoju priču. Osjećat ćete se samo bolje. Naučila sam iz svoje priče da katkada neće biti nikoga da nas spasi. Ostat ćemo sami. Ja sam ostala. No uzdigla sam se jača no ikada. I više me nitko neće povrijediti jer mu ja to neću dopustiti. U redu je iskusiti malo boli da biste se kasnije osjećali fantastično. Ja sam je osjetila mnogo. Drago mi je što su me ostavile. Da nisu ja danas ne bih bila ono što jesam. Život će nam uvijek dati prepreke, no važno je da mi budemo dovoljno jaki i sposobni da ih maknemo.

Svi znaju da ptice lete u jatima, zar ne? Ja letim sama. Letim s vjetrom.

Mateja Lisjak, 8.c
Osnovna škola Marija Bistica
Mentorica: Melita Petriš Banovec

1. NAGRADA, Mala nagrada Gjalski

KAJ MI SRCE ŽELI?

Čudno je tou naše srčeko. Malo zatreperi, pa zastane, pa zadršče i touče jenkrat bolj glasno, drugouč lejpo kak zidna vura. Nekak furt drugačije.

A, moje srčeko!

Tak je puno sanji, mislim da bu počilo kuljko se tejga vu jem zbira. Negda ga rejs nemrem smiriti. Želje, strauhi, nemiri, sve tou drži f sebi. Čas poskoči, čas se stisne i zašuti.

Vsako malo se zmislim da som jas osmaš i onda je moje srčeko še najbolj nemirno. Vsi veliju:

„Zbogom lejpo. Ode detinjstvo.“

V škoulu naprej treba iti, ali v keru i kam? Kaj zvučiti i kaj postati? A kaj bi jas htejla biti? Tou su mojem srčeku veljke brige! Negdo me pita:

„I, kam buš delj v škoulu, kaj si buš zbraula?“

Eh! Gdau bi oni znouli da moje srce mou želje, mnoge želje, ali jena se ipak rivlje pred druge. Lejpa je tou želja i velika, a gdau got se na tou zmislim, si mislim: „Bom tak napravila“, več mi nekaj v glavi govori: „Bo teško, kaj će ne bi mogla ju zvučiti ili izreči?“ Bom ju ipak napisala. Želejla bi biti učiteljca.

Gda god gledim svoje učiteljce po škouli, tak mi je nekak toplo pri srcu i mislim si kak je lejpi tej jihov posul. Tak su krasno oblejčene, nadisane, z lejpm osmehom nas pozdravljuju, ali, či treba, nas i špoutaju. V rokah nosiju knjige, papejre i moderne torbice. Veliko tejga one znouju. Vem da im posel ni furt lahki. Z decoj je veljko posla i treba meti veljko strpleja. A či mouš rad deco, jih vučiš i jim pomoreš. To delajo vsaki dejn moje učiteljice.

Ftopim se v svoje sanje pa vidim sebe kak som zrausla i postaula učiteljica. Dojdem v razred, v dogi rožnati oblejki, v rokah na boku nosim imenik, knjige i nekaj papeijra. Pridem do stola, vse tou odložim i počnem se sprehajati po ucionici. Deca so tiho i čakaju da jas progovorim. Pošljem keri pogled prejk očalulih, malo za ohrabrenje, ka mi ne bi bili strahu. Rada ih moum i čutim da me poštivljeju. V roke zemem moulu knjigicu, popravim očaula na nousu i počnem šteti. „Vu

plavem trnaci...” V razredu je čista tišina, samo moj glas odvanja učionicom. V srcu osjetim ponos tak kak je ponosno napisana pjesmica keru štejem. Čem da i deca tak osjetiju. Vse im moram povedati, gduo je pjesmu napisa, po čem je ona važna i kak ju treba meti rad. Vučila bi ih kak trejba voljeti svoj dom, svoj jezik i ljudе s kerimi živimo.

Tak si tou moje srce želi, a vem da želje su jeno, a resnica pa drugo. Morti moja želja ne bu ostvarjena, morti bum ju morala dati po strani. Srejdja škoula ni blizu, školovanje je skupo i tuj še je financijska briga mojih roditeljof. Stisniti bum morala svoje srčeko da me preveč ne zadene. Morala se bom prilagoditi, ali želje i sanje boju ostale. Morti pa bo šlo.

Glede tih mojih želj, zmisnila som se jene rečenice keru pogosto čujem od svoje mame, a ona je čula od svoje učiteljice, tou je: „Cilj treba postaviti visoko, pa stigneš dokle stigneš.“ Ideš, pa doklje dojdeš. Viši je cilj, več se trudiš, več dosejžeš.

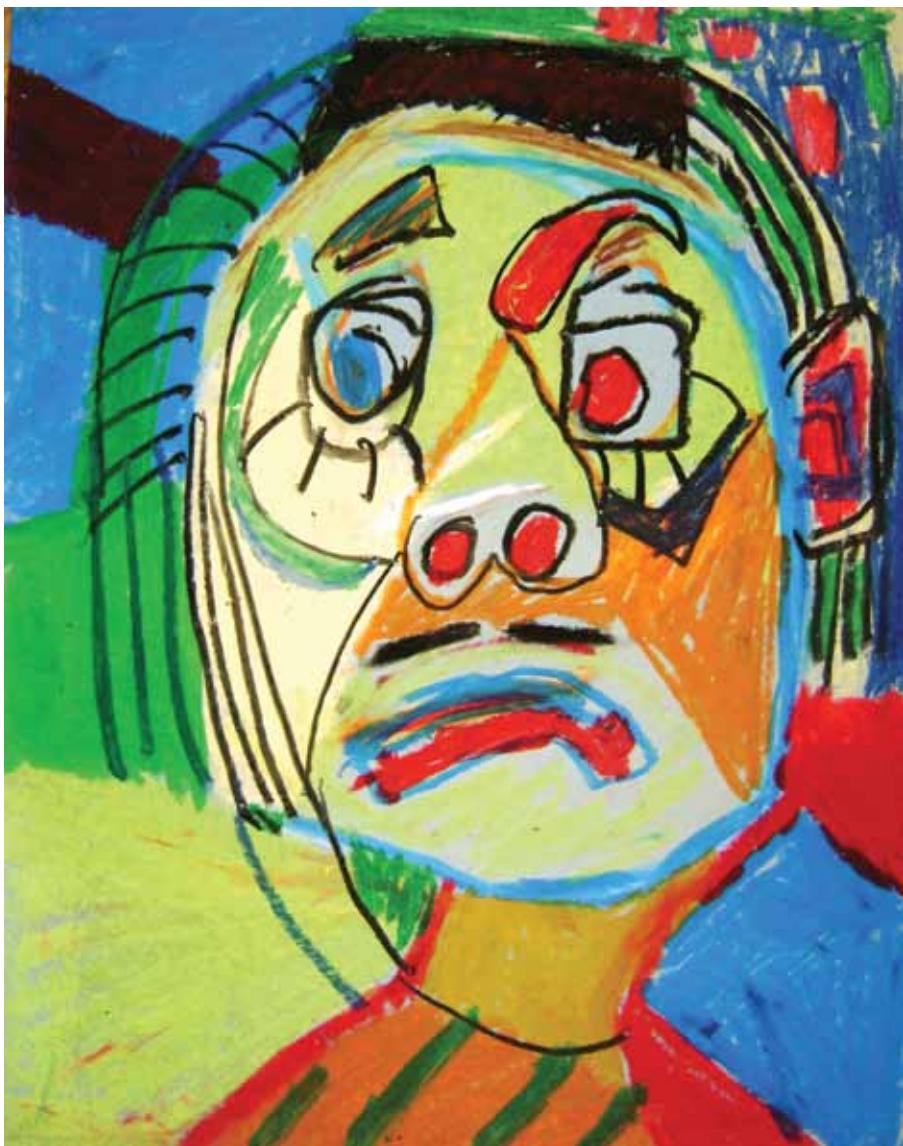
Želejla si bom ouno kaj mi je na srcu makar znom da nebu lahko dati srčeku na voulju. Želje nas peljaju naprej i dauju nam traug i lučiko v največi kmici. Vsagdo nek proba pratiti svoje srce i tak bom i jas. Vem kaj moje srčeko želi i tou že je veliko.

Anica Rumiha, 8. razred

Osnovna škola Đure Prejca Desinić

Mentorica: Nediljka Mrčela

2. NAGRADA, Mala nagrada Gjalski

Lorena Vidiček, 7.a
OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

OBOJENA PRIČA

Nebo je ponekad bakreno. Rijeke su srebrne, a mora modra. Svijet je šareno mjesto. Tu stanuju sve boje. Onakve poput žute i crvene, ali i one izmaštane – prozirno morske, vatreno crvene, usijano zlatne i nebesko blistave.

More je sada boje indiga, tek poneki biser zasvjetluca na plavoj pučini. Šume pjenušavi valovi... S neba se smiješi sunce – vatrena kugla. Baca svoje iskre prema meni. Škakljaju me zrake izvezene zlatom. Uživam u pogledu. Oko mene mјedene utvrde, brončane katedrale. Ulice su išarane stotinama ljudi, a trgovi prepuni smijeha. Ptičji let je svijetložut. Divno je samo stajati, promatrati nešto tako obično i pretvarati to u potpuno drugi – obojen svijet. Takav svijet je veseo i ugodan za život. Nitko ne želi živjeti u sivom svijetu. Mislim na ljude koji su toliko zaposleni da i ne primjećuju ljepotu i bogatstvo boja oko sebe. Tužno je provesti monoton dan bez ičega novog i uzbudljivog. Čisto sivilo. Da mogu, uzela bih kist i sve crne prostore obojila bih u najljepše boje, a tugu pretvorila u radost. Crne dane u šarene.

Svijet je prekrasno mjesto ako ga znamo otkrivati i uživati u njegovim čudima. Boje su čudesne. One nas potiču da maštamo i stvaramo jedan novi, drugačiji i bolji svijet prepun šarenila. Ja želim živjeti obojen život i sanjati obojene snove, smijati se šareno i zlatno odrastati u svijetu gdje crnina ne postoji. Želim da moj život bude obojena priča. Kraj. Purpuran.

Tamara Jakopović, 8.c
Osnovna škola Marija Bistrica
Mentorica: Melita Petriš Banovec

3. NAGRADA, Mala nagrada Gjalski

BONACA U IMENIKU

Dugo sam bio odlikaš – sve do sedmog razreda. E, tada sam se „smirio u učenju“, „grebanju“ za ocjenu i borbi za pažnjom (barem u smislu stjecanja znanja).

Na satovima sam jednostavno počeo spavati. Nije mi se dalo slušati učitelje kako pričaju o meni (tada, a i sada) dosadnim temama: općim obilježjima Europe, promjenama u Europi, revolucijama, kongresima, o pojavi i razvoju života na Zemlji i o sličnim temama. Jedino što me uistinu zanimalo bilo je – spavanje! Jedva sam čekao noć, mrzio jutra. Čim bih ugledao pisaći stol (za kojim obično pišem zadaću i učim), dobio bih takav napadaj umora da bih odmah morao malo odmoriti. Tako sam jednom prilikom pišući zadaću iz matematike, zaspao već na drugom zadatku. Mama je ponosno zavirila u moju sobu misleći kako ja već tri sata učim, no prizor koji ju je dočekao bio je pravi užas. Ugleđala me kako spavam sjedeći za stolom i slnim po bilježnici. Naravno, istog trena digla joj se kosa na glavi, a živci pukli kao petarda. Itekako sam osjetio njene tanke živce jer sam morao prepisati cijelu bilježnicu prethodno razmočenu mojom slinom. Na kraju sam sedmi razred prošao vrlo dobrim uspjehom i čvrsto odlučio da će se „probuditi“ i više truditi u osmom razredu.

Nadam se da mi se ovakve okolnosti više nikada neće ponoviti. Jedino ne znam bih li to razdoblje nazvao „svojom bonacom“ ili „maminom olujom“?!

Dorian Kovač, 8.r
Osnovna škola Stubičke Toplice
Mentorica: Tatjana Benko

Pohvaljeni rad

LJUBAV

Ja sam Petra. Imam prijateljice kojima se njihovo ime ne sviđa. Moje je meni najljepše. Uvijek se čudim kako su moji roditelji bili dalekovidni dajući mi to ime. Mislim da je malo roditelja koji razmišljaju o tome hoće li se i djetetu svidjeti ime koje mu daju.

Inače nisam zaljubljiva. Zavidim prijateljicama koje su svaki čas u nekoga drugoga zaljubljene. One tada govore samo o toj osobi i to blebetanje zna ponekad smetati. No njihove oči blistaju, obrazi im se rume, a one su nekako ustreptale kao breze na proljetnom povjetarcu.

Sve to o prijateljicama pišem samo zato da ne moram govoriti o svojoj ljubavi. Ima jedan dječak u mojoj razredu koji mi se jako sviđa. Ne znam kako bih mu prišla, kako bih mu se obratila. On ne obraća pozornost na mene. Njemu su ljubav nogomet, računalo, prijatelji. Barem tako ja mislim. Razmišljam kako da i njega pogodi strelica ljubavi odapeta iz moga srca. Pitam se koga bih zamolila za savjet. Tog trenutka kraj mene puzećim korakom prođe baka. Razmišljam. Ona je stara, a sa starošću dolazi mudrost. Valja joj se povjeriti.

Povjerivši joj se, otvorila sam kutiju bakinih prvih ljubavi. Rekla je, da je i onda kad je ona bila djevojčica bilo ljubavi. Tako je i ona jednom dječaku morala reći da ga voli. Pri tom je izvukla deblji kraj jer joj je taj dječak pokazao jezik. I sada dok to govorи obrazi joj se zarumene, ali me svejedno savjetuje da mu kažem.

Nisam odmah otrčala i rekla Igoru da ga volim. Čekala sam pogodan trenutak. Takvih se uvijek nađe u školi. Tih dana bilo je popularno ispunjavanje leksikona. Među ostalim pitanjima svaki leksikon sigurno ima pitanje tko ti je simpatija. Bila sam uznemirena kad sam vidjela leksikon u Igorovim rukama. Došao je trenutak istine. Prestala sam disati, srce mi je htjelo iskočiti iz grudi, ruke su se tresle, a želudac se grčio.

Istinu nisam mogla čekati u školi, već sam odjurila kući, zatvorila se u sobu i zagrlila jastuk. Iz sanjarenja o Igoru trgnulo me zvono telefona. Javivši se, saznala sam od prijateljice da je uz pitanje o simpatiji Igor napisao moje ime. Nisam joj vjerovala. Bojala sam se da to nije istina. Drugi dan, već u školskom dvorištu, roj djevojčica je zazujaо:

„Petra, Igor je napisao tvoje ime od prvog do zadnjeg slova!“ Gurnule su mi pred nos leksikon, a meni su slova mojega imena plesale pred očima.

Tada mi je u ušima zazvonila najljepša melodija. To je Igor, prolazeći pored roja djevojčica, poluglasno kraj mojeg uha otpjevao Peetraaa! Imam najljepše ime, pogotovo kad ga Igor izgovara. Hvala roditeljima!

Petra Ovčariček, 5.r.
Osnovna škola A. Mihanovića Petrovsko
Mentorica: Marija Bolšec

Pohvaljeni rad

MAŠTAM O LJUBAVI

Ne znam koje je boje njezina kosa. Ne znam boju njezinih očiju. Sve mi je to morao netko drugi reći. Znam koji parfem koristi i tako je mogu namirisati. Znam da je odlična učenica i da je jako pametna. Poznajem njezin glas, njezino disanje, njezin sitni hod. Mislim da se to zove ljubav.

Dogodilo se jednom, naglo i ludo. Bila je tu kraj mene, u društvu. Njezin me je glas dotjerao do zida. Riječi koje je izgovarala pamtit će vječno. Zatvaram se u svoju sobu i postajem ljuštura koja se svakim danom sve više suši jer nema sokova koji bi je hranili.

Živim jedino od maštanja. Tako, u mašti, šećemo pustom ulicom. Ne da nema u njoj ljudi, već ih ne primjećujemo. Dovoljni smo sami sebi. Ona i ja. Njezina ruka u mojoj. Njezin topli dah na mom ramenu. To je to! Sve samo san!

Buđenje je bolno. Istina je da ne vidim. Istina je da neću vidjeti njezin smiješak upućen meni. Liječnici kažu da se moj vid može vratiti. Postoji problem. Moja obitelj nema novaca za operaciju. Trude se smoći novac, ali ne uspijevaju. Majka me često zagrli i kaže: „Sinko, bit će bolje, osjećam to.“ Mene tada preplavi čudan osjećaj, osjećaj da će moći vidjeti nju.

Tog dana sunce je posebnom snagom grijalo kao da mi je htjelo reći da učinim nešto. Prepoznao sam joj glas, i približivši joj se, šapnuo sam: „Volim te!“ Ona je naglo otišla. Ne znam je li se osmjehnula, ali ja sam htio vjerovati da jest. Nisam spavao te noći, već sam mislio o tome što ona o meni misli. Drugi dan sam je ponovo sreo pred školom. Bila je u društvu prijatelja. Približivši se uputio sam joj riječi: „Hej, kako si!“ Nije uspjela odgovoriti jer je Marko već vikao: „Ivana i Krešo zaljubljeni par!“ Srušio mi se čitav svijet. Okrenuo sam se i ne misleći jurnuo preko ceste. Odjednom udarac i crna tama.

Sada sjedim na bijelom bolničkom krevetu i okrećem lice prema izvoru topoline, prema prozoru. Čujem kako se otvaraju vrata, ali ja ne okrećem glavu. A tada glas, koji bih prepoznao između tisuću, progovara: „Kako si?“ Skamenjen sam i ne odgovaram. Hoće li ona shvatiti da od uzbuđenja ne mogu govoriti! Ipak nekako sam smogao snage i

hrapavim glasom rekao da sam dobro. Zamolio sam je da sjedne kraj mene, a ja sam napisao njenu ruku i mislio da je cijeli svijet moj.

Očekujete da će reći da sam operiran i da sam progledao. Više mi to nije toliko važno jer je ona kraj mene. Možda, možda se jednom i to dogodi.

Margareta Cesarec, 8.r.

Osnovna škola A. Mihanovića Petrovsko

Mentorica: Marija Bolšec

Pohvaljeni rad

MOJA FAMILIJA PRED TELEVIZOREM

Televizor? Hmm, te je jedna mala obična črna škatulja s pune šarih žic, a h same kutije saki dan, sponova, mali ljudi popievaju, rasteju, plačeju se i hmiraju. Čovek bi pomislil da je te bezopasna škatulja tera se same prišteka h struju, alji te baš i nije tak. Ponekad zna biti s tu kuštulu tak naporne da si počnem misliti e ta sprava služi bile čemu osim da ju furt čistim, glancam i skidam prašinu z nje! Da, oko televizije je v sake hiže baš največ norije i svaje, a te obične počne tam okoli sedme ili osme vure hvečer. Velim da obične počne tak skore pri sake hiže jer je h naše neke sasvim posebne.

H moje hiže „TV raspašo“ počne več h jutre, zarana. Furt ista priča. Panika! Galama! Norhaus! Sa sreča da obične tad niesam doma. Najprije moja mlajša sestra hoće gledeti crtače, ali tena kraju ispadne da se crtač vrti i NESME se gasiti, same ke ga ona opče ne gledi. Unda moj gospón otec, će h jutre diela, mora pošteliati teletext i gledeti jutarnju vremensku prognozu. Najprije gledi prognozu na prvom, pa onda na trejtem, a na kraju bi pogledal i na četrtem, alji cajt je, mora se iti. Iako da same polukne čez prozor mam bi videl kakve je vrieme i kaj ga čaka jer tak i onak ovi na prognoze veliju da bu morti sunčane, a morti i oblačne. Nemre se to baš točne znati, ne.

Alji, nakon toga pak ide živa televizijska dosada! Počinjeju reprize sapunic. Več sad kipim kak ekspresni lonec pa si tad obične najdem neku zanimaciju. Tuj moja babica gledi Meksikance ke se plačeju i Turčine ke se svadiju i jeni drugima neke podmiečuju. Ipak, najboljše od sega mi je kad moreš zeznati da ti je sestra zapraf mama, a vujec pravi brat. Iskrene, ljehke se pogubiti huta veza i zavrzlama. Moja mati se babice radi toga jake smeje, a i sama gledi te komedije. Tad, na moju nesreču, počinje večernji program. Najprije vsi gledime Galileja, a tome se baš i veselim, unda su trač-babe tere same klafracu kak je teri seljebriti obljiečen. Je, i Dnevnik se pogleda jer se mora biti h toku. Kad pak je te gotove, počinje senzacija dana - veličanstveni, Sulejman Veličanstveni. Najprie si pojačaju televizora do daske jer ipak razmeju kaj se tam spominaju pa ih moraju čući! A situacija v hiže se totalne smiri, bolje reči paraliziera. Več se nič ne diela, si su pred teljevizo-

rem - i oni teri glediju, i oni teri ne. Zake? Zate jer si moja babica i sestrica umisliju da su Hurem i una, kak se zove, Maha-Vrana, same ke se ne svadiju. Moj gospodin otec, ke je dozdej šteljal teletext, zdej masira noge, ruke, pleče, ke je god trieba. Mene je još i gorše jer vuru i pol donašam kokice, daljinski i ostale potrepštine. I tak, gledime mi Sultana. Sulejman je h ratu skup z pašom, osvajaju Evropu. Hurem se tuli med decu, Maha-Vrana pošilja Gulješ da proveri situaciju po palače. Za te vrijeme v haremu se ostale babe svadiju, a Rožica-aga ih razdvaja. Pak si misli da bu poklje Sulejman na njega zijal, a siromak nije ni krif ni dužen. Jednostavne se furt najde na krivom mestu i baš h najveće gužve.

Nu, tak je jen dan mojemu gospodunu ocu bile toga stvarne dosti. Prešel je h moju sobu televizor gledet i kekse hoblat. Ja sam mislil da ja išel gledet nogomet. Praf ak se zeme bile je i mene nakon par minut dosti. I liepe prejdem ja h svoju sobu same tulike da bi videl kak moj gospodin otec gledi Turčine na četrtom. Unda, kaj da velim na te. Alji priča o Sulejmanu tuj nije gotova, još. Drugi dan, h jutre, druga babica obavezne zove moju mamu i barem se vuru spominaju o Sulejmanu i ostale Turčine, jer kak nemre jena gledeti i na trejtom i na četrтом, razmeniju informacije prek telefona. Vsi su pak došli na svoje, same ja niesam. Te je večeri bile dosti! Zel sam daljinski, hgasil televizor i prešel h sobu gledet Dva i pol muškarca, Raymonda i Teoriju velikoga praska.

Nu, tak nekak te ide prek tjedna, alji h subotu je male boljše. Ciele jutre su crtani, po danu je program OK, a hvečer, gda ja oću gledeti reklame, oni ubaciju film! Mislim zbilja, te preduge traje. Jedine ke je tu dobre, huta reklama, je te ke se i stušierati stigneš za njihova trajanja. Onaj Karlek me zbilja košta žifce. Sigurne znate na teruga mislim! Nedelja? Da, od kad male bolj pratim te ljudeke zaprte hute male kušljice, vidim zake ljudi furt ideju h nedelju h goste. Pa, nema se kaj gledeti i nije ni čudne da si nekam pobegneju na druženje jer cieli dan trajeju reprize Sulejmana i ostalih najdosednejših sapunic.

Na kraju kraje, ta kuštula kaj sam ju ja opisal ispadala da je sve najgorše na svetu. Ipak, ak se baš i zeme, ne ispadne te furt baš točne. Premda furt muoram z štapići za vuhe čistiti one male bezvezne utore,

još navek ta kuštula donaša neke dobrog. Osim sapunic moreme gledeti dokumentarce i neke novoga doznati i nafčiti. Gledime i viesti pak dozname ke se h svetu i Hrvatske događa, pogledame i glazbeni kanal pak se male opustime.

Vidite, teljevizor je, praf zapraf, priljične dober način da se ispred njega sprovede male liepoga cajta z vašu familiju pa makar to znači da bute vuru i pol peklji kokice i da buju na kraju premale ilji preveč slane!

David Podhraški, 6.b

Osnovna škola Sveti Križ Začretje

Mentorica: Monika Šalec

Pohvaljeni rad

Paula Koprivnjak, 8.c
OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

MOJE SANJARENJE

Autobusna stanica. Stojim ispod suncobrana, dviju razigranih lje-potica. Njihova kosa škaklja mi glavu i vrat. Podignem glavu: „Dobar dan i vama.” Kao cvrkutavi vrapci u grmu obližnje ljeske, stoje đaci, moji prijatelji. Cvrkuću i mašu krilima. Veliki ruksaci puni knjiga na travi uz cestu.

Odjednom začuh škripu i trešnju. Vičem: „Mičite se!” a autobus se vuče poput ogromnog oblaka magle. Stari dragi autobus. Poskakaše mali ptići, uletješe u autobus i nastaviše cvrkutati. U autobusu starac (meni se takvim čini) okreće ispred trbušića kolut. Ispod nosa mu smeđa kefica, samo mu se sredina žuti od duhana. Autobus postaje puž. Kreće se sporo. Čak je i čovjek na razigranom vrancu brži.

Kroz prašnjav prozor, kao kroz maglu, pogled na kraj. Po brijegu vatromet boja. Šume se zapalile na podnevnom suncu. Obukle su klau-novo odijelo. Na livadi stari hrast. Tu je da ljeti njegove ogromne ruke štite od žege. Zimi se okameni, zabijeli. Zubi mu škripe od hladnoće.

Nižu se kuće. Male i velike. Obojane živim bojama ili neugledne bez fasada. Uz kuću orah. Stari, stoljetni. Pun slasnih plodova. Obe-ćava dobro na filanu orehnjaču. Ispod njega sjede žene na podnevnoj kavi. Blago njima. Ne moraju u školu. Tamo dalje na njivi opet žene. Sitne pčele skupljaju plodove. Košare pune sunca, bundeve. Plave se u njima i šljive, crvene jabuke. Opće će krajem mirisati šljivovica. Od siline mirisa puna su mi usta sline. Jedva da ih uspijem obrisati jer okus pekmeza i masnog komadića bućnice stalno izaziva.

Iz sna o hrani budi me prašnjavo sjedalo na koje sam naslonio glavu da bih mogao sanjariti. Naglo kočenje. Pogled na cestu, a tamo bijele dame. Vratovi im kao batine. „Ga! Ga! Ga! Čuvaj se, pokazat će ti ja!” viču u sav glas. Kao jarbole rastvorile su krila. Kako slasne pečenke za Martinje! Tko o čemu, a ja opet o hrani. I Rumenka na obližnjoj livadi se uznemirila. Podigla uši, a rep napela kao sablju. Spremna je za boj. Nad njom cijela vojska osa, obada i muha.

Eto nas kod mosta. U daljini opet jedna ljepotica. Bokovi joj obli, gaćice joj bjelje od snijega. Tanke vitke noge kao u breze, dugi labudovi vrat, oštре male uši, dva oka poput ugljena. Gledaj i divi se! To je srna!

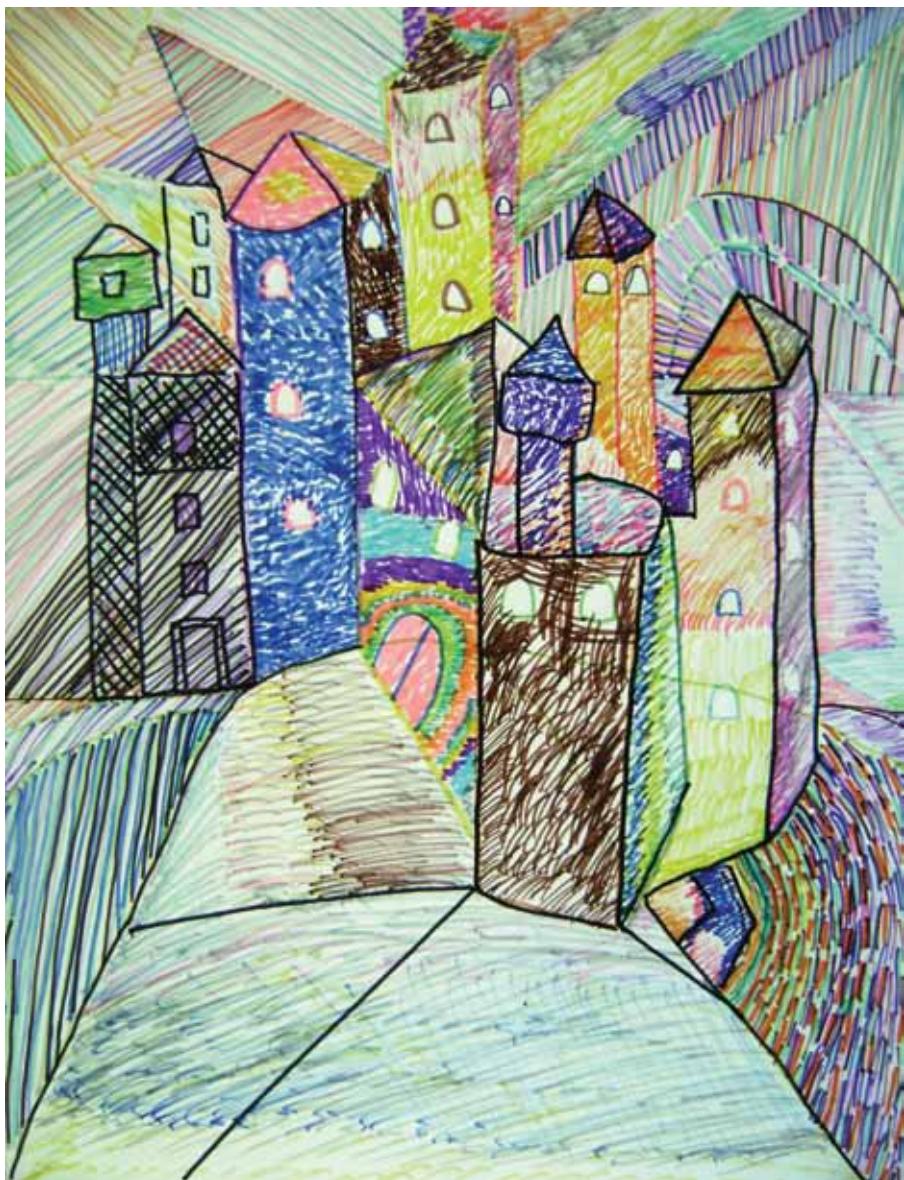
Još malo sanjarenja o jučerašnjoj berbi. Moj je tata nježan kad je u pitanju vinograd. On je njegova druga ljubav. Majka i ja smo prva, barem tako mislim. Njeguje on svojega ljepotana. Plete mu frizuru, tušira ga cijelog ljeta. Sada je zaškripila stara preša. Tanka slatka nit teče. Bit će veselja i pjesme u dugim zimskim noćima. Samo Zagorci se tako znaju veseliti i družiti. Hvala Bogu na tom druženju!

Autobus i dalje škripi i hropče. Penje se kao koza prema zvoniku na brijeđu. Tu je ona velika kutija u koju ulaze luckaste glave, a izlaze pametni Zagorci. Bez obzira što se oni rode s malom maturom, moraju u školu. Sanjarim kako bi bilo lijepo da se rodimo s velikom.

Već se ptiči guraju prema izlazu. Moram i ja. Dosta je bilo sanjarenja. Sada me čeka okrutna stvarnost. Matematika! Brojevi! A ja tako volim slova.

Karlo Barušić, 8. r.
Osnovna škola A. Mihanovića Petrovsko
Mentorica: Marija Bolšec

Pohvaljeni rad

Veronika Tramišak, 8.d
OŠ Ksavera Šandora Gjalskog, Zabok

„Posvećeno neznanim budalama, prosjacima u patnji i bezgrešnim hipsterima ma gdje bili...“ Što li je taj luđak uopće mislio kad mi je uvalio ovu knjigu? Ne znam, ali nakon trećeg čitanja nisam siguran jesam li u potpunosti shvatio Ginsberga – još jednog luđaka koji se utapa u oceanu modernog hedonizma. Neki bi rekli: savršene okolnosti za genijalnost. Ipak, taj gospodin nije bio ništa odviše posebno. Vidim ga kao samca koji, sjedeći u podrumu, lupa po pisaćoj mašini, liječi srdžbu. Prejednostavno? Lako moguće...

Ne valja srljati. Vidim to sada. Počinjem zamišljati mehanički um dok pljuje tintu, rasiplje frustracije i očaj. „Vidio sam najbolje umove svoje generacije uništene ludilom...“ Vidim to sada, sad kad mi je prijatelj skočio kroz omču, kada eritrociti više ne nose kisik ni one sitne potrepštine za koje nitko nikada nije čuo. Spoznajem da je možda lakše izbrojati do tri i jednostavno... učiniti... štogod. Možda je bolje brojati samo do dva, za kukavice poput mene. Što me sprječava da tri puta udarim po podu i izadem iz ringa? Zašto ne bih uzeo ključeve one krntije i bio lud, romantičan, barem jednom za onu koja je kilometrima daleko? Romantičan, huh... koliko prezirem tu riječ. Ali i da odem, već sutra bih postao stroj koji čeka neki trenutak, koji, kad dođe, jednostavno razočara iz nepoznatog razloga. Romantičan, sjećaš se? Jesi li se ikad pitao što to uzrokuje taj osjećaj baš njoj i baš njemu? Nešto sigurno, a ja bih to kao „budući genijalac“ trebao znati. E, pa ne znam! Samo se nadam da ta molekula (il' štogod) izgleda što drugačije od proklete molekule utjehe. Moj je prijatelj prošao dobro, jer, kad zažimirim, ne vidim njega kako visi. O, ne... Vidim gole, histerične, izgladnjele jadnike koji se vuku kroz ulice, slijedeći nasilan i oštar miris kapljice: „Mora da je samo za mene!“ Hah, nadaj se! Gledajući njih, što misliš, Cobain je imao pravo? Je li bolje izgorjeti nego izblijedjeti? Mogli bismo stavljati pluseve i minuse, ali onda ne možemo koristiti metodu brojanja do tri. Il' dva, svejedno. Žedan sam, ali ovaj lanac misli zasad dobro drži pa je šteta raskinuti ga zbog takve nebitne fiziološke potrebe. Svjestan sam, nismo životinje, i sve što činimo, ima posljedice. Upravo mi je žao tog jednog reda čokolade kojeg sam pojeo

ranije. Žao mi je što se nisam buntovnički zaputio u noć, kilometrima daleko. Što bih izgubio da se povučem iz ove rutine forsiranog učenja? Karijeru – izum 20. stoljeća? Toliko stvari mi pada na pamet koje u teoriji nisu važne, ali još uvijek nemam ono nešto što ima moj prijatelj. Toliko je jednostavno... nemam hrabrosti za brojalicu. Ginsberg ima pravo, lakše je biti glup. Lakše je ne misliti nego obijati hrđavu bravu mislima koje su ionako glupe. Hajdemo onda, prekinimo lanac, bolje da izgori nego da ..... NE!!! NE!!!

Ne opet ti!!! Prestani visjeti! Neću ni znati zašto! Samo znaj da si sada mogao slušati lavež, lavež iza brda pod mračnim nebom. Nebom punim zvijezda! I njih si mogao gledati! Znaš li sada što su uopće? Zvijezde, znače li išta?! Možeš ih gledati bilo kako, u čuđenju, prijateljski, s divljenjem, uspaljeno, napaljeno... Ma, k vragu, i romantično!! Vjeruj mi, ovdje su najljepše... tu blizu ruba... Jedan, dva...

23 : 58⁴⁹

Rudolf Lovrenčić
Srednja škola Krapina. 4. razred
Mentorica: Sanja Ranogajec, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.
PRVA NAGRADA GJALSKI

Samanta Petruša, 4. razred

PUZZLE

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

2. nagrada LIK 2013.

Š(T)ALANCIJE

Naša je štala zriftana. Sve po standardi. Znutra je ofrajhana i pobe-ljena. Spojena je struja i voda. Secesija nas je zaribala tak da je plin h planu tek za druge ljete. Ali, zate imame dva oberljifte za ventileranje zraka. I još brieg štalske opreme. Na štokrljinu, osim kute, visi i česale za kosmate holštajnerice. Vile, škornji i muzilica se sterilizeraju h štalske mikrovalke. Krma se do jasli spušča čez puhalnikovu surlu. Milina za Rumenkine vuha i jezik.

Hranime cirka dvajseti krav. Plus-minus šteri ganc nof teljič il te-ljička. Družba Pere Štalice h punem je sastavu. Nabavili sme i radio. Navodne mužika opušta krave. Posebne teljiče i teljičke. Za noseče, kak je Rumenka, dame si več truda. Deda im popeva, babica ih češe po pleči, same ih brat zna zlobne naganjati z vilami kad ga nišče ne vidi. „Čoek u srcu miran nije;/A svaki dan vidi očito,/Da nije ništar vjeko-vito.” Ja im kak prava gimnazijalka čitam lektiru. I kak se čini, to ih največ opušta. Sigurne je bolje od bratove metode. Od da se književne uzdižeju, saka daje barem 2 deci več mleka. Največ mleka su dale kad sem im čitala Gundulića, sigurne papke vlečeju z Dubrovnika.

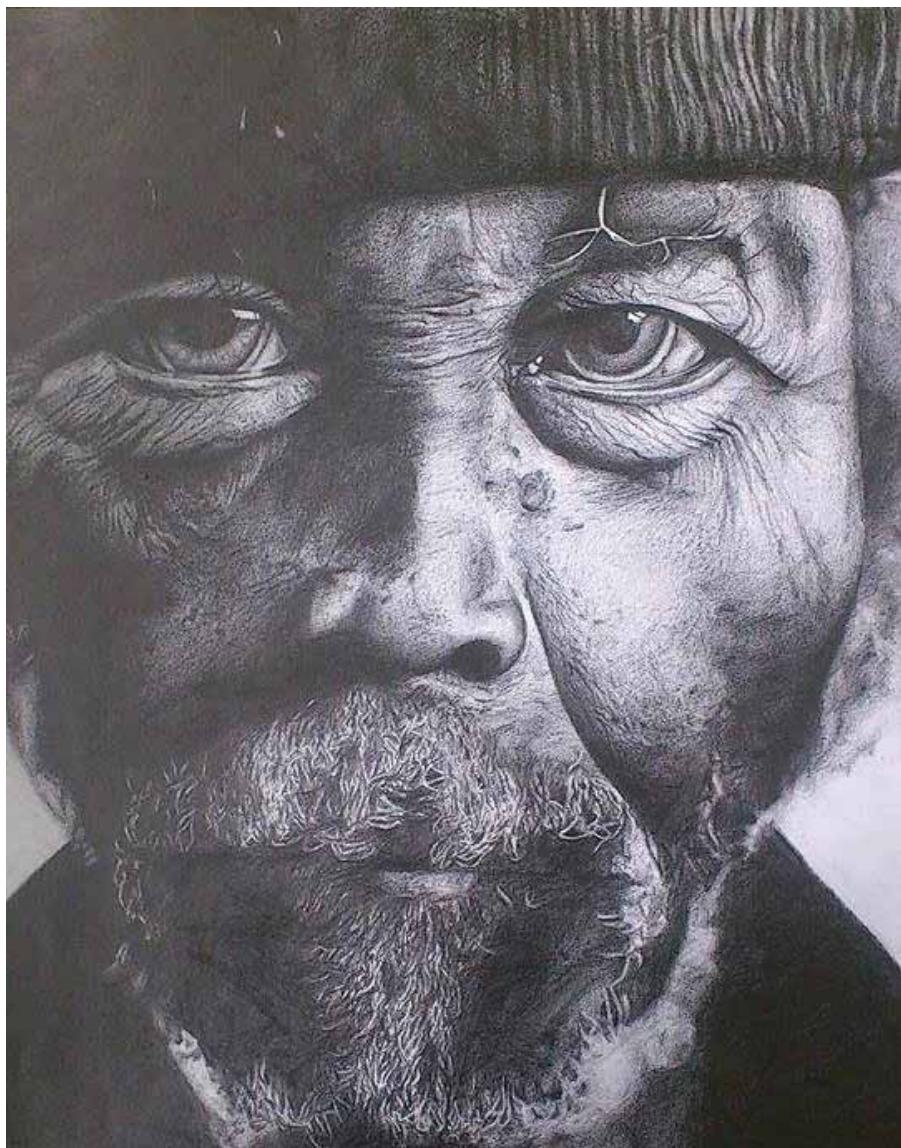
Te noći bi Rumenka trebala zleći. Živinarka Matilda navija za iceka, a ja za teljičku. Držim fige da bu teljička. Zvala bi se Lotta, kak i glavna ženska z Wertera. Te Werter je prvoklasni imbeciklin. Obesila bi ga, da imam za koj. Več sam dobila siede od te čitabe. Zutra je lektira, a još ni neznam gdo ju je našrajbali. Na knap sam z vremenem. Moram paziti na Rumenku. Sama. Deda bi drage volje bil z menu, ali kuha par litri kamilice za friškuga iceka/teljičku. Stesal mi je gacijinu šibu. Ak bi se Rumenka slučajne pujala, da ju smirim. Babica Ljuba mi je zvezala rožnati rubec z staruga vrmara šteruga je dopeljala k zamuzu. Obula sam i žute gumenjate škornje. Sare su me dobre debele načesale. Obljekla sam plavu kutu od dede Jože i krenula h akciju. Baš sam si bila pic-pic. Za Rumenku ful zagrejana, za lektiru ful prehlajena. Inače je Rumenka ruhig, ali za Lottu predosećam da bu buntovna. Trda metalka. H stale sednem na tronožac. Pomalu, h leru, brojim ježe po zraku. Škiljim z migavicu po mobitelu. Google je moj spas! Žlica za van z frkane kaše. „Ufaj, kaj se, moli, prosi.” Same da hiti neke. Vrti li

ga vrti. „Kolo od sreće uokoli/Vrteći se ne pristaje.” Prešle je najmanje 5 minut. Ciela štala je na nogami. Kad one-muuuuu! Hitile mi je van plan grada Johanesburga. Na naslovnice pingvini z Madagaskara z velikem HELLO ober glave. H mleku sam do grla. Ostaje mi same da pročitam knjigu. Z kute, z žepa zvadim špičaricu da zapišem, če gli i pisca. Čem sam otprla prvu stranicu, Rumenka je počrljenela. Nič nesam stigla zapisati. Pozovem dedu da sredi stvar. Deda je mam doletel. I lonec kamilice ž njim. Zvrcnuli sme živinarku Matildu da dojde h momentu. Matilda došla. Rumenka zlegla. Deda platil. Matilda prešla. Na kraju je senek zišla teljička. Opče veselje. Holštajnerice su Matilde zaigrale Tako si divna u bijelom, a prisutnem h stale O lijepa, o draga, o slatka teljička,/Dar u kom sva blaga dragi nam Bogek je dal. Istem su trenu teljičke dale ime Dubravka.

Pak sam presurfala, al bez preveč vrtnje. H stale se popravil signal i of put je posel riešen. Prepisala sam koj se prepisati da i zoflajnala z interneta. Kak je krenule, naša bu štala mogla polagati maturu z hrvatskuga na više razine. Družba Pere Štalice drži papke ak bum pak h mleku do ibera.

Katarina Plancutić
Srednja škola Zlatar, 3. razred
Mentor: Ljerka Gajski Markulin, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.
DRUGA NAGRADA GJALSKI

Klara Vitković, 4. razred
IZGUBLJENI 3
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

PRIČA O ADAMU I EVI

Posljednja tri tjedna sada su i službeno najgore razdoblje u mom životu. Valjda zato što sam očekivala i planirala da će biti najbolje i najluđe. Tri tjedna koja su trajala čitavu vječnost. Zapravo ni ne znam kako je do svega toga došlo. Uzalud sam ja tu čitavu vječnost razbijala glavu pokušavajući dokučiti. No, slušajući sve zabavne i uzbudljive događaje što su mi ih Marija i Vanja prepričavale, a zbili su se na maturalcu na koji ja nisam mogla ići jer sam ležala u bolnici, slomljene noge i, ono najgore, bez dečka (!), došla sam do zaključka. Ukratko, za sve su krivi Adam i Eva! Da ne bi pomislili da je moja tvrdnja samo posljedica blagog potresa mozga, dokazat ću vam da sam zaista dobro razmisnila o tome.

Kao što sam već rekla, ljetos sam propustila vjerojatno najvažniji događaj jednog srednjoškolca. Bili smo, začudo, prilično složan razred pa smo tako već u prvom razredu točno znali kamo želimo ići na maturalac i u ove 3 godine stigli dogovoriti baš sve detalje. Sada, priječajući se svega toga, tužna, ljuta i razočarana, razmišljjam o tome kako do svega toga uopće nije trebalo doći. Znam da nije baš najgora stvar na svijetu ne ići na maturalac ili slomiti nogu ili ostati bez dečka, no kad se sve to dogodi istovremeno, dalo bi se raspravljati. I to sve zahvaljujući čemu? Možda prvenstveno onoj visokoj stepenici koju nekim čudom nisam vidjela tog veoma sunčanog dana dok sam išla prema trgovini, iako taj put znam već napamet. Mogla bih zatvorenih očiju doći do tamo i natrag. Zapravo, da sam taj dan odlučila pokušati potvrditi ovu svoju teoriju i možda s nekim povezom na očima otišla u dućan, do svega toga ne bi ni došlo. Ali nisam. I tako sam vidjela ono što nisam trebala vidjeti. Buljila sam u njih kao tele u šarena vrata, ne vjerujući što vidim. A samo 19 sati prije toga u istom takvom čudu sam gledala u svoj mobitel, bezbroj puta čitajući njegovu poruku u kojoj prekida sa mnom bez objašnjenja. Iako sam već neko vrijeme i prije toga naslućivala da bi se nešto moglo događati, nisam mislila da će do ovoga doći. Očito je cijelo to vrijeme zapravo bio zaljubljen u nju, ali nije znao kako bi mi to rekao. E pa, nije mogao odabratи bolji način.

Doroteja Gojević, 3. razred

MASLAČAK

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Ali važno da sam ja kao zadnja glupača tih 19 sati uspjela uvjeriti samu sebe da sam ja za sve kriva, iako su me svi uvjeravali u suprotno. Tako je! Naravno da nisam ja kriva. A tko je onda zapravo za sve kriv? Najradije bih svu krivicu odmah svalila na njih dvoje, no nekako mi se to ne čini u redu. A i ne želim ispasti samo neka ljubomorna bivša cura. Zato sam razmisnila malo bolje i shvatila da bi krivcem mogla proglašiti Ivana, onog idiota koji nas je upoznao. Ma ipak, razlog bi mogao ležati negdje mnogo dublje. Zapravo se ništa od toga ne bi dogodilo da nisam upisala ovu gimnaziju. Ionako je nisam željela upisati, ali znate kako to već ide, starci su me uvjeravali da je to najbolja priprema za

fakultet, društvo je također utjecalo, a i zaista sam imala sve preduvjete jer sam sve razrede osnovne škole završila s prosjekom 5,0. Ma da! Pa to je zapravo to! Da nisam bila tako dobra učenica u osnovnoj, ne bi do toga došlo. Ma ne, nije ni to. Možda pravi razlog seže u još daljnju prošlost. Na primjer, krivica bi mogla biti i u mojim roditeljima. Jednostavno postoji mogućnost da su me predobro odgojili pa sam dosta rano naučila čitati i pisati. Zapravo, moji su roditelji krivi u tome što su me uopće rodili. Eh sad, došli smo do krajnje točke, mog rođenja. Znam da ipak ne mogu kriviti svoje roditelje ni za što pa tako ni za ovo. Zato moram ići i dalje. Tako bi mogli biti krivi i njihovi roditelji, ali to su moje bake i djedovi, moja krv, a i njih također previše volim da bi ih krivila za nešto ovako tragično. Zato bi mogla kriviti i njihove roditelje pa njihove roditelje i tako sve u krug. To nikada ne bi završilo. Ili ipak...

Moglo bi završiti tamo gdje je sve počelo. Prvi ljudi na zemlji bili su Adam i Eva i da nije bilo njihovog potomstva, vjerojatno ne bi bilo ni nas. I zato, moj zaključak je da su Adam i Eva krivi za sve! To vrlo vjerojatno nije zadovoljavajući zaključak za veliku većinu ljudi, no kada vam se bivši dečko zove Adam, a njegova nova cura Eva, a u mom slučaju je upravo tako, to je sasvim zadovoljavajući zaključak. Došla sam upravo do onoga što sam u početku i htjela. Pa je tako meni od sada najlakše za sve okriviti Adama i Evu, a da nitko ne mora znati na koga zapravo mislim...

Helena Galovac
Gimnazija A. G. Matoša, Zabok, 4. razred
Mentorica: Nikolina Tuđa Svečak, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.
TREĆA NAGRADA GJALSKI

ČEŽNJA ZA NEUČINJENIM

- Boli.
- Što boli?
- Tišina.

Zašto samo šutiš? Reci nešto,bilo što. Viči na mene,preklinji, oprštaj se, ali nemoj šutjeti. To najviše boli. Zar ti je toliko malo stalo?

Još mi odzvanjaju te riječi,svaka od njih,pamtim ih kao molitvu ili himnu,svaka od riječi pomno je pospremljena u neke tajne odjeljke duše do kojih se ne može lako. Do kojih dolazimo u trenucima najveće agonije, agonije duše, kada nas boli naše ja. Svatko ima takvo mjesto na koje se vraća kad mu je teško, ja se vraćam na te riječi. Ne znam zašto je tako. Trgnula sam se ja da odgovorim na sva ta pitanja, možda svega deset minuta prekasno. No ovaj put tih deset minuta predstavlja cijelu vječnost. Provesti život u kajanju jer nešto nismo rekli ili učinili najgora je kazna za sam taj grijeh. I ja ga još uvijek otplaćujem, sada već duboko gazim onu pravu starost,no još uvijek žalim za šutnjom počinjenom prije mnogo godina.

Sve je prolazilo u mojoj životu, pa čak i ljudi, no želja da ispravim neučinjeno uvijek je bila tu, mislim da je čak i postala dio mene,srasla sa svim manama i vrlinama koje me čine onim što je život učinio od mene. Plaćam je oko za oko. Tišina za šutnju.

Potom, zavladala je tišina. Tišina je osjetljiva odsutnost zvuka u kontekstu u kojem je zvuk prisutan. No nažalost, ne mogu se složiti s ovime, ja – rob te imenice koja izgubi značenje čim je izgovorimo. Ona je sve samo ne tiha. Tišina je lavina boja, kraljica svih sila koje vladaju svijetom, usuđujem se reći nadmoćnija od suza vladarica boli, smijeha od kojeg zaboli trbuš i toplog dodira. O da, jača je i razornija. Tišina ima boje. Kada se dugo družite s njome, pokaže vam sva svoja lica koja se mijenjaju svakom minutom njene prisutnosti.

Ujutro ona je magličasto plava, tek prisutna, jedva zamjetnoga hladnog mirisa. Ujutro ona ne želi slomiti, ona želi da se s njom druži cijeli dan. Ne želi razočaranu klonulost na običnu plavu boju. Zabava tek počinje. Prijepodne narančasta je poput malene djevojčice spremne na igru,miriši na naranču, cimet i tek upaljenu šibicu. No, ona je prije

svega individualna i originalna pa svaki dan iznenađuje novo-starim mirisom. Predvečer je brončana, izgubi svoj narančasti sjaj i ostari, nije više zaigrana djevojčica. Sijeda je i podsjeća na starost. Ali tišina najviše voli noć.

Marta Čaržavec, 4. razred

LE PEUR

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Polako se spušta mrak, no tišina ga se ne boji, iščekuje ga, doziva ga i žudi za njime. Svaki put strepi da neće doći iako je nikad ne razočara. Protrla dlanove. Počinje. Sad pokazuje svoje posljednje lice. Noćna tišina nema boje. Nije crna. Ona je potpuni nedostatak svega. Noćna tišina je ništa. Donosi zvuk glasa drage osobe koja se očekuje godinama, mekoću dodira, poljupca, zagrljaja.

Svatko ima svoju tišinu. Ona ponekad dodiruje stakleni zid dok ležimo u mraku, zid između nas i godina tištine. Tada najviše boli, ali ju najviše cijenimo. Milostiva je, daje nam da je opipamo, da se vratimo u prošlost. Dobivamo sve što zatražimo – topli dah na vratu, obraz pomilovan trepavicama, osmijeh u kutu usnica. Tišina podastire pred nas sve najvrjednije što posjedujemo, upravo tu – u našem krevetu. Pa žmirimo i osjećamo njezinu težinu na vjeđama. Odvodi nas iscrpljene sve dublje, dublje, u zaslužen san. Spavamo, ali ne napušta nas. Ujutro na zaglavljku kreveta pomilovat će nas i s nama započeti novi dan.

- Boli.
- Što boli?
- Tišina.

Ivana Pintarić

Prva gimnazija Varaždin. 3. razred
Mentorica: Tatjana Ruža, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013
POHVALA

IGRA

*Čovjek života, lice čarolije,
miris voća, čistoća jednostavnosti,
skromnost sretnih ruku.*

Želim ga povesti ne tako daleko.

*U carstvo igre gdje nema briga,
na velike otoke sreće, radosti i mašte.*

*Srce je slobodno kao u ptica
i ljubav nastanjuje to mjesto.*

Sve miriše na blagost, dobrotu i neznanje.

Želim ga povesti, a ne mogu.

Naša ozbiljna lica ne pristaju u park među razuzdanu djecu.

Prolazile su tako misli mojom glavom dok su prsti bili zapetljani u kovrčama, dok je bijeli zid blještao od odraza lica što ga je bacala noćna svjetiljka, dok je svirala umirujuća glazba, dok je prostoriju pre-pravila harmonija najčistije romantike.

LJE POTA!

Neka se lijepim nazove ono što nam se svidi pri samom zamjećivanju.

Samom zorom probudile su me kapi kiše koje su dinamično lupale o moj prozor i stvarale težak zrak. Prosipanje zraka, podjela tijela, lamanje duše. Ovo nije navika! Čovjek je zapravo životinja koja robuje njima. Općinjena sam pitanjem o onom što jesam, što me čini i onoga što želim biti. Oblijeću me vlastite misli poput jednodnevnih mušica.

A on kao i jedna od njih, sjedi nasuprot meni u glomaznom naslonjaču, uz svitke papira i nacrtu. Perverzno je tako sjediti i otpuštati ono što te ispunjava. Odbijajući guste i vrlo nervozne dimove, promatrao je moje slike bez riječi. Vidjelo se da su to za njega potpuno bezvrijedni materijali: bojama zaprljana platna i komadi papira. Najprije polutihi, kao da samo diktira kakav koncept, pokušava nesmetano govoriti o

glagolima imati i držati. Tada njegove riječi dobivaju na dinamici i tempu i on virtuzno ponavlja sav taj niz poznatih argumenata!

Junak osvajač!

Izgradnja osobe, briga za sebe, ali i druge oko nas, nužna je...

Dotaknuo me hladnom rukom, šapnuo mi neku odvratnu riječ na uho, povukao za pramen kose što je izazvalo moje gađenje. Onda me povlači za čitavu pletenicu i grize mi vrat. Okupana znojem, srce mi mahnuto udara i u tom trenutku remenom me udari po leđima.

Gledam na sat.

Nada je sve sporija, kazaljke na satu se neprekidno kreću kao stroj: predmeti, slike, vizije.

Vrijeme leti...

Produljuje li nada patnju i bol?

Tmurnog dana pakiram stvari, ne ostavljam nikakvu poruku jer mrzim patetičnost. S vidljivom masnicom ispod oka, nevidljivom ispod košulje i još nevidljivijom u duši, u tri sata, stojim na željezničkoj postaji. Tražim treći kolosijek, ulazim u treći vagon.

Koliko je god bio grub, uvijek me mogao zavesti: žudjela sam za njim!

Prosipao je moju ljubav bez pitanja. Je li nasilje kazna? Gdje je tu moral, razlika između dobrog i lošeg? Koliko ljudi samo mogu biti surovi!?

Pažnja, voljenost, sloboda! Nekada je bio sve!

Nakon nekog vremena provedenog u ljubavi trebali bismo pronaći drugi dio sebe i jednostavno biti sretni. Možda smo, ne, ne, zapravo jesmo!, prisiljeni biti borci, ratovati, ali se treba držati zajedno, treba pronaći odgovarajući tok života kao voda koja neprestano curi iz slavine donoseći nam svježinu i život.

Od sada, boli me i šetnja gradom, nedostaje mi čak i naša šutnja.

Okusi voća postaju gorki, kiseli, ljuti... Sve samo ne slatki. Još osjećam njegov miris, premda nije tu. Proći će, a možda i neće !?

Um mi nalaže: vrijeme će učiniti svoje i izliječiti naneseno!

Na kraju, sebi postavljam pitanje - je li važnije voljeti ili biti voljen?

Što je važnije jednoj ptici – lijevo ili desno krilo?

Ljubav je jedini odgovor!

Ljubav je i doručak u krevetu i topli poljubac i čaj od trešnje.

Dodji, ostani!

Budimo neozbiljnih lica!

Igrajmo se!

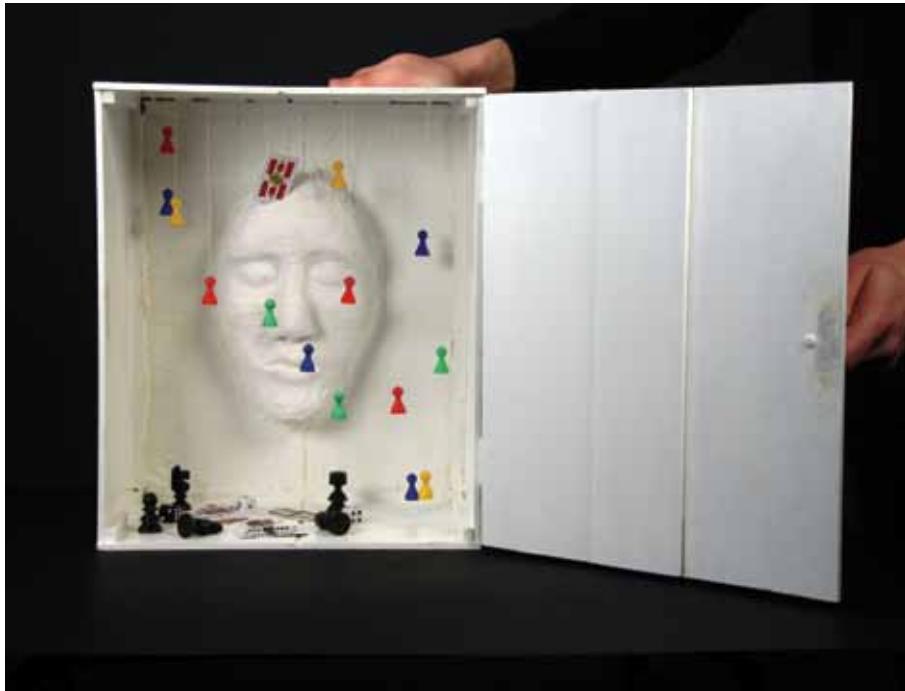
Marta Čaržavec

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok, 4. razred

Mentorica: Sofija Keča, prof.

Nagrada Gjalski za učenike srednjih škola, 2013.

POHVALA

Petra Hac, 3. razred

IGRA JE LIJEK

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

JUČER... DANAS..., A SUTRA?

Jučer... obična sam gimnazijalka, imam stotine ideja i planova. Ostvarit ću ih i ako treba glavom kroz zid. Kad pogriješim, a događa se, čak se i pokajem što nisam slušala savjete. Drugi put ću sigurno... (moš' si mislit).

Buka na školskim hodnicima je očaravajuća i nimalo mi ne smeta... kad završi odmor, vrata učionica se zatvore, a iza njih se čuje i smijeh i žamor i ljutnja. U tom svijetu osjećam svoju budućnost, dodirujem je kao toplu i meku pticu. Jer, travanj je, ja idem u treći razred, imam uglavnom odlične ocjene, bliži se odlazak na maturalac pa kud ćeš bolje... Da, muči me mala prehlada i stalno sam umorna, možda ću otići liječnici.

Danas... prehlada je pala u posve drugi plan. Na lijevoj strani moga trbuha pojavilo se nešto – bolno, veliko, neobično. Odmah sam se s majkom pojavila u ambulanti moje liječnice. Ne znam tko je bio više uplašen, mama, ja ili liječnica. Nije uspjela prikriti strah dok je ispisivala uputnicu za Opću bolnicu Varaždin. Nervoza, strah, panika... Majka je telefonirala tati, uzalud brisala suze, a put do bolnice bio je dug i mučan.

U ovim hodnicima nije bilo buke, nije se čuo žamor i smijeh. Ovdje se smjenjivala nada i bespomoćnost. Ordinacije, pregledi, pretrage, pa opet pregled i konačno dijagnoza i krevet u sobi broj 5 na Odjelu za ženske bolesti. Moje stanje je ozbiljno i zabrinjavajuće ali postoji izlaz. To je operacija, odstranit će mi jajnik. Moj minijaturni djelić okrenuo se protiv mene, ne možemo dalje zajedno jer mi je postao smrtni neprijatelj. On ili ja. Čime sam ga izazvala da me hoće ubiti? Pod hitno prestajem voljeti taj dio sebe. Vičem i plačem, pada mi na um da neću imati djecu. Liječnik me tješi i kaže da i žene s četvrt jajnika mogu biti majke. Da mu vjerujem ili ne vjerujem... ne znam, ali želim da ga odstrane i da se sve to što prije završi.

E, sada sam kao trebala biti hrabra, oprostiti se s majkom i ocem koji je dojurio u bolnicu, pokazati propisanu dozu optimizma, vjere u medicinu i nade u svijetu budućnost. I od roditelja se očekivalo isto. Da budu hrabri, pokažu propisanu dozu optimizma, što više vjere u

medicinsku struku i naravno, ovo sve skupa kao nije ništa, pa kad za to dođe vrijeme, oni će dobiti unučad pa čemo svi živjeti sretno i dugo... Odradili smo oproštaj, bili smo hrabri, čak smo se i predozirali optimizmom. Ali kad sam ostala sama... kad sam ostala sama, nisam mogla ništa protiv straha i suza. Nezaustavljivo su tekle te travanjske srijede u sobi broj 5 na Odjelu za ženske bolesti...

Sara Vrgoč, 4. razred
TOTH (KARTE)
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

Usljedile su pripreme za operaciju, i dobro je što nisam imala vremena da mislim gdje sam i što se to sa mnom događa. Pitanja su ipak tinjala. Bojala sam se da se ne probudim, što ako se ne probudim, što ako se stvarno ne probudim?! Hoću li znati da se nisam probudila? Dok okupana svjetlom tonem u ogromno ništa, sva pitanja nestaju. Vrijeme je za mene stalo.

P.S.

Znam da medicinsko osoblje i liječnici nisu svemoćni ali nisu ni bespomoćni. Hvala im!

Znam da je ljubav, podrška i vjera mojih roditelja, rodbine i prijatelja beskrajna.

Hvala im!

A znam i što je najvažnije u životu. Samo je jedan odgovor točan, zaokruži ga!

- a) novac
- b) zdravlje
- c) slava
- d) uspjeh

Lorena Meštrić

Druga gimnazija Varaždin, 4. razred
Mentorica: Jordanka Horvat, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.
POHVALA

KAŽU...

Svakodnevno slušamo savjete i mudre izreke članova naše obitelji, prijatelja i poznanika. Nismo uvijek za njih raspoloženi, često ih i ne razumijemo, ne želimo prihvatići. Pomislimo kako ljudi svašta govore i kako nam savjeti i mudrosti možda i ne trebaju.

Ljudi kažu da život nije lak i da moramo biti jaki. Istina. Svaki dan je nova borba, za bolji svijet, za bolje sutra. Život nas suočava s mnogim problemima i nekad smo potpuno slomljeni, ali trebamo skupiti snagu i pokušati se nositi s tim što nas muči i pokazati drugima, a najprije sebi da to možemo i da vjerujemo u sebe. Na kraju, ipak sve dođe na svoje mjesto.

Ljudi kažu da sami biramo svoj put. Ponekad i nije tako. Sudbina nam otvara vrata i preplete staze, put krivuda, skrećemo s puta i završimo možda na pogrešnoj stazi. Ali, znamo što želimo i pitanje je trenutka kad ćemo se vratiti na svoj put.

Ljudi kažu da trebamo biti iskreni i imati svoj stav. Neki put nam drugi nameću svoje stavove i ne daju nam da sami donosimo svoje odluke, ne žele nas prihvatići baš takvima kakvi smo. Zašto? Na ovom je svijetu mnogo ljudi, različitih ljudi. Kakav bi to svijet bio kad bismo svi bili jednaki? Dosadan. Zato budite baš onakvi kakvi jeste, usudite se biti drugačiji, biti svoji, ali iskreni.

Ljudi kažu da treba uzeti vremena za smijeh, jer to je glazba duše. Iako nam i nije uvijek smiješno i rado bismo plakali, zavirimo u svoju dušu. Tamo kuca, zvoni, svira glazba našeg srca za mamu i tatu koji nas ponekad živciraju, brata i sestru koji nam ne daju mira, prijatelje koje nisu uvijek tu kad ih trebamo... Ipak jedva čekamo trenutak kad ćemo se okupiti i uživati u zajedničkim trenucima uz smijeh i radost. Tada se osjećamo ispunjeno i sretno.

Ljudi kažu da život bez prijatelja nema smisla. U životu upoznajemo mnogo različitih ljudi, no pravih je prijatelja zapravo vrlo malo. I jedan je prijatelj dovoljan, on je dragocjen. I ja svoju prijateljicu Ivonu čuvam kao biser. Poznajete li vi onaj osjećaj blaženstva kad imate nekog pored sebe u koga imate povjerenja i kome možete sve reći bez straha da će to svi saznati, onaj osjećaj kad je za razumijevanje i jedan

pogled dovoljan, a zajednički su trenuci ispunjeni smijehom? To je najveće blago, jer novac ne može nadomjestiti sreću, ljubav i prijateljstvo.

Ljudi kažu da treba iskoristiti vrijeme i živjeti život punim plućima. Točno tako! Trebamo učiti, raditi, pomagati, radovati se, družiti, dijeliti... I nikada žaliti ako nas ljudi povrijede ili razočaraju, oni to ne čine namjerno. Ja tako živim, ja sama biram svoj put, onako kako najbolje znam. Ponekad donesem neku krvu odluku i pogriješim, ali neka, iz pogrešaka se i uči.

Nekada se ipak isplati poslušati što nam stariji kažu i savjetuju, jer oni nam žele olakšati život i pomoći u odrastanju. Problemi i razočaranja postoje, ali ja vjerujem da sami biramo svoj put i način na koji ćemo provesti život. Vjerujem u iskrenost, u prijatelje, u radost i smijeh. Vjerujem u sebe, u život. Vjerujem u vas.

Melanija Haric
Srednja škola Zabok, 2. razred
Mentorica: Ingrid Lončar, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.
POHVALA

OBITELJ - SREĆA, SREĆA - OBITELJ

Jesenji je dan. Lišće šušti pod nogama. Posljednje zrake sunca obavjavaju polja, voćnjake i vinograde. S noge na nogu vraćam se kući iz škole. Prati me cvrkut pokoje ptice, a lagani mi povjetarac mrsi kosu. Nema nikoga od mojih prijatelja, pa sam vrijeme iskoristio za laganu šetnju i razmišljanje. Stigao sam do osamljene, drvene klupe. Sama je kao i ja. Sjeo sam, promatrao prolaznike i, kako je sunce grijalo moje obraze, na tren sam zatvorio oči i upijao možda posljednje ovogodišnje zrake.

Kod kuće sam ionako sam. Stan je prazan i hladan. Ne znam što će sa sobom. Sjedam za kompjutor. Otvaram facebook. Dopisujem se, ni sam ne znam s kim, ali komuniciramo, što mi u ovom trenutku itekako treba. Razmjenjujemo misli, ideje, tješimo se i smijemo. No sve je to nekako isprazno. Sreća...? U ovom užurbanom svijetu teško je razmišljati o sreći. Potisnuta je negdje duboko u nama, ne smijemo se, ne veselimo, ne družimo. Zamišljeni smo, puni problema i predrasuda.

Draga osoba...? Da, sretan sam kad čujem njezin glas i kad je vidim onako nježnu i krhklu. Ali što znači moja sreća kad je ona ne dijeli sa mnjom? I ovaj tračak moje sreće rasplinuo se kao mjesecov sjaj u dlanjini.

Prijatelji...? Da, sretan sam, izlazimo zajedno. Glupiramo se, razgovaramo, smijemo, ostajemo budni dugo u noć. No, je li to sreća? Nekako me ni to ne ispunjava. Ne osjećam je.

Odjednom se prenuh. Kakav je to zvuk? Tko prekida moje misli? Netko se penje stepenicama. Zvoni. Nevoljko otvaram vrata Ah, samo majka dolazi s posla. Odmah počinje zveckanje, lupanje, udaranje vratima. Gdje je onaj mir i tišina? „Kako je bilo u školi?“ očekujem pitanje. Što da joj kažem? Kakvo je to uopće pitanje? Nema odgovora.

Tres! Opet vrata. Stariji brat, naravno. Pa zar je i on već stigao? Pali svoj kompjutor, lupa vratima, pušta vodu, razgovara s mamom. Sve je bučnije. Kako mogu razmišljati u takvim uvjetima? Osjećam toplinu, konačno se i stan malo ugrijao. Ne znam je li od mojih misli ili ukućana. Do mene dopiru i neki fini mirisi, nešto se kuha.

Kad opet – tres vratima. Tko je sad? Riječi se vrte sto na sat, „cvrkuće“ kao navijen. Priča i priča, ne gasi se. Grozno! „Moj prijatelj je danas u školi... a moja prijateljica je... a učiteljica je... Ej, a da si vidjela kad smo...“.

I tako iz dana u dan, iz minute u minutu priča i priča majci svoje dogodovštine iz škole. Kako ga samo može slušati? Ručak je na stolu, mičem se od kompjutora i promatram ih sve zajedno. Mama užurbano priprema stol, stariji brat nešto mudruje, mlađi „cvrkuće“, tata... A, evo ga, stiže i on. Sjedamo za stol, svi pričaju jedan preko drugoga, jedan se smije, drugi opominje, treći zvecka vilicom i nožem, četvrti žvače... A ja...? Gdje sam ja? U svojim mislima.

Trgnuo sam se. Vika djece i zvonjava bicikla trgnula me iz sna. Ja sam na drvenoj klupi. Sunce je već polako zalazilo, više me nije grijalo. Dapače, prohладno je. Navlačim vestu, polako i tromo ustajem i napuštam prijateljicu klupu. Uh, koliko je već sati, moram kući. Produžio sam korak i već sam u svom dvorištu. Djed skuplja lišće, a baka uređuje cvjetnjak. Penjem se stepenicama i ulazim u kuću. Osjećam vrlo ugodan miris, miris netom pečenog kolača i miris moga doma. Svi su kod kuće, smiju se, razgovaraju, pripremaju večeru. U kaminu tinja lagana vatrica, toplo je, ugodno i mirisno. Mama me dočekala, poljubila u obraz, zagrlila i pitala kako sam. Otac me muški potapšao po ramenu. Sad sam već stvarno gladan. Sjedamo za stol.

Promatram tako svoju obitelj i pronalazim odgovor na svoje pitanje o sreći. Upravo ovakvi trenuci u mom toplom, obiteljskom domu. Obitelj je prava sreća. Kad te nasmije „cvrkut“ mlađeg brata i bruji ti u ušima još koji sat, kad te „pogode“ riječi roditelja i odzvanjaju ti u ušima još tjednima, kad te pogode šake starijeg brata i osjećaš ih još danima. Ali osjećaš. Lijepo je osjećati, lijepo je biti u krugu onih koji te vole i koji osjećaju. Ako se to zove sreća, onda sam je ja pronašao. Evo je tu, dva koraka od moga kompjutora. Obitelj me čini sretnim, da, obitelj. Možda ovaj odgovor i nije cool, nije frajerski, ali svaki trenutak proveden s njima je ok. Nije važno smijemo li se, raspravljamo ili nešto radimo. Ona prazni i hladni stan pretvara u toplinu, moje probleme u rješenja, moju tugu u osmijeh, a moju samoću u najveće prijateljstvo.

Sreća je tu, okrenite se! Rekao sam, samo dva koraka od kompjutera, u dnevnom boravku. To je vaša obitelj.

Lovro Gmaz

Srednja škola Oroslavje, 2. razred

Mentorica: Karmela Šafarik-Todorović, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.

POHVALA

Gabrijel Krušelj, 1. razred

KREATIVNA IGRA

Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

TEŠKE JE FUL BITI COOL

Lete! Konačne! Gotova je škola! Znam da se ne moram sake jure zdići v pol šest, ne moram se drndati v autobusu do Zlatara, tam biti v škole do jedne vure i još se k tome vučiti. Morem spati do kad hoču, i počela sam izlaziti kak prava ženjska.

Več sam pri prvem izlaženju vidla da to nije baš lahke i da se moram jake oko toga pomučiti. Moje frendice su več odavna znale kak se to diela. Pripreme počneju mam v jutro čim se zbudiš. V subotu se treba zdići bar oko šest vur kak bi stigla obaviti vse kaj treba do devet navečer.

Prve se vjutro meče maska na lice. Zmješam dva domaća jajca i dodam dvije žlice bučinog ulja. Ake nisam bila pri babice i donesla domaća jajca, idem k susedam teri imaju Perfу. Perfina nisu ljekovita kak babičina. Od domaćih jajcov se svetliš kak najskupši kristal od Swarovskuga. Domače je domače. Babičine kokoši su z domaću kuruzu hranjene i pasu se po dvorišču, a ona kupljena su fejst bleda od koncentrata. To nemre biti zdrave za ten. Maska stuji dvije vure. Kad se spere, lice totalne omekša i prodiše.

Sljedi depilacija. Nede Bog da se vidi tera dlaka ispod pazuha ili na noge. Tebi bile ravne smaku sveta. Skidanje dlak traje bar još dvije vure. Za te vrieme nišči nesme v kupaonicu. Ake je nekome baš jake sila, more preći do suseda. Moji navek imaju sreće da su susedi doma. Prve se depileram ispod pazuha. Koristim vruči vosak. To me jake boli, suze mi ideju na oči i jake jahčem kak da me štršljan piknul. Da si moji nebi kaj pomislili, pravim se da popevam. Zavijam kak Severina.

Noge mirne čakaju svoj red. Zamisli da ti dlake na njimi stršiju kak mekla. Uništavanje mekle specijalne боли. Tu ni pesma ne pomaže. Kričim kak nora i brišem si suze. Nemrem više ni popevati. Mama zapira prozore da me susedi ne bi čuli. Si bi mislili kaj se to v naše hiže događa. V tuge i elegične боли pozdravljam svoje beživotne dlake.

Počinjem kak krtek kopati po ormaru. Iz njega hoče sve opasti van, več su i šrafi popustili, ali ja si senek nemam kaj obleći. Veliju da jedino časna sestra furt zna kaj si bu oblekla. Šteta kaj časne ne izlaziju jer bi brze bile gotove. Oblačenje je sizifovski posel, njega duge rešava

svaka ženjska. Počinju delati telefoni, mobiteli, fejsbuk. Zovem vse po redu i velim im kaj mi još fali. Trebam majice, hlače, marame, tenisice, torbicu. Martina mi brze donese svoju markiranu majicu. Mam si z mojega ormara zvleče maramu i puš ap grudnjak. Mrti je to čak i njejne. Od tulikuga posuđivanja ne znam više čiji je sve moj ormar. Kad bi mam vračala sve posuđene stvari, ne bi stigla ni na zahod iti. Pripasavam kaj mi paše uz kaj. Nisam nigdar zadovoljna, ali vreme tak jeke curi da sam strahu da ne zakesnim.

Dok sam slagala kaj bum oblekla, vsa sam se oznojila. Tuširanje. Pranje zubi. Perem ih triput po šest minut i ispirem z alverde vodicu. Dišiju kak da mesec dan nisam niš jela.

Frizura. Okrečem broj stare frendice Ljubice. Ona se več spraksira za peglanje lasi. Pegla me jednu vuru. Za te vrieme ogovarame koga god stigneme. Trenutne je na tapeti Jura teri se potukel v birtije jer mu je jeden Modrovčan rekел da mu pužu ofira. Onda zovem Luciju da mi splete barem dvije kitice, sa sake strane po jednu. Moji doma hoćeju znoret od laka za lasi jer ž njim nadišim cielu hižu. Peglarica Ljubica veli da se to z lakom mora vse dobre zacementirati, i to z trovremen-skim Taftom.

Ostale je još šminkanje. To več po malu znam sama. Naprije se meče puder, ak je moguče v prahu. Lice mora biti svietle i glatke kak v Barbike. Na kapke mečem olofku jer od tuša se same plačem. Denem tri sloja sjenila i onda maskaru. Lice mora biti črljene pak za njega zemem kričeće rumenile. Naličkam se za pol vure i denem par oblaki parfema.

Otprilike sam spremna. Trebale mi je same 12 vur, 45 minut i 28 sekundi!

Vrieme je tak brže letele, a ja nisam stigla jesti. Im bum zbabila. Nem mam hmrla od glada, ionak se bojim da nem celulita dobila i zubi mi nebi oprostili da ih zamažem.

Ogledavam se pred špiglem. Zgledim kak barunica Castelli. Same mi perje v lasima fali i pesek v ruka. Bežim od zrcala da mi nebi došle na pamet koj poravnavati i narušavati Castelli look.

Moram nažicati mamu da me vozi do Toye v Donju Stubicu. Obećavam joj brda i doline. Prala bum posudu cieli tjeden, peglala, usisavala

i vse kaj si njezine srčke poželi. Kad pristane, zovem okulo da velim kak imame prevoz.

Oko trifrtalja devet sam spremna. Počneju dolaziti frendice. Nas sedem sedneme v maminog Matiza i ideme van. Mama putem moli Boga, Majku Božju i ostale svece terih se more zmisliti. „Majko Božja Bistrička, moli se za nas, mi smo tvoji putnici, blagoslovi nas.“ Mama hodočasti, se boji policajcov. Kak se i nebi kad nas je tulike v autu. Muči ju strah i muka od mirisa sedam parfemov teri su se zmiešali. Auto se nemre zljuftati bar još dva dane.

Kad dojdeme v Toju, mam pogledame ostale puže kak su oblečene. Ne bi štele da zgledime lageše od njih. Petra osobite pazi na nove štiklece tere imaju pete 5 od 15 centimetrov. Zadnji put je pred šankam opala i strgala ih. Bila je kak Pepeljuga. Čakala je princa teri bi našel strganu petu, al pete i princa niotkud.

Okoli nas su puže alkoholnih krila i tinjkih nogica z visokami petami. Stalne plešeme jedna z drugu jer su dečki sramežljivi i same se držiju šanka. Oke nam same na mužikaše beži, al kaj nam to znači kad oni nemreju tancati.

Nakon tulike muke i jada oko riftanja, ostaneme same. Za pol vure nam se rastepeju frizure od znoja, a i šminka nam se različi. Niti trovremenski Taft ni pomogel. Meste parfema smrdime na cigaretline jer si oko nas pušiju.

Čemu sme se tak jake rihtale? Morti jedna za drugu? Tak sme mogle i doma ostati tancati.

Vu velikem bolu i još vekšem jadu dižeme glas za promjene. Hoće me da se v naše blizine pod hitne otpre neke otmenejše meste za nas puce tere pridajeme tuliku pozornost svom izgledu. Složne ostajeme zaprte doma v štrajku dok nas se ne shvati ozbiljne. Našem uređenem tielu treba pažnje i poštovanja!

Lucija Kušan

Srednja škola Zlatar, 3. razred
Mentor: Ljerka Gajski Markulin, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.

POHVALA

„TOO“

Bio je miran, sunčan dan. Ni daška povjetarca, a opet... toliko različitih mirisa. Neka, naviknula sam se da su mi nosnice ispunjavale svakojake arome.

Život mi je bio savršen: buđenje, češkanje, nevjerojatno dobri kolačići koje su čuvali u tom posebnom pretincu, jutarnja šetnja uz njuškanje i obilježavanje teritorija (svaki put bi mi susjedov pas pokvario trag), valjanje po još mokroj travi (zbog čega bih često požalila jer bih prekasno shvatila da mi smetaju mokra njuška i dlaka)... Nakon svega toga zatvorili bi me u kuću, ali bi me prvotna tuga brzo napustila čim bih shvatila da „Ona“ još uvijek spava i ušuškala bih se pokraj „Nje“ na toplo.

Tako su prolazili moji sretni dani uz osjećaj voljenosti u mom domu. Bila sam jedini ljubimac i obožavali su me.

Upravo kada sam se ispružila na čupavom sagu i polako tonula u san, osjetila sam je. Načulila sam uši i oprezno onjušila zrak pripremajući se za to što dolazi. Nešto nepoznato.

Vrata su se otvorila i ušla je „ONA“, a neobičan miris koji je dolazio od nje pojačao se. Tada sam ugledala „TOO“. Bilo je ružno, maleno, dlakavo, sa šiljastim ušima. Isprva sam bila znatiželjna pa sam se približila, a „TOO“ se pojavilo pred mojom njuškom i šapicom zamahnuło prema meni. Nije pripadalo ovdje, osjećala sam da nije naše i pokušala ga otjerati. Kako sam se samo iznenadila kada me dočekala pogrda i zatezanje vlastite šije. Nisam razumjela zašto „Ona“ brani to čudovište u mojoj kući i zamrzila sam to stvorenje. Nije bilo pas, smrdjelo je i glasalo se čudnim, isprekidanim civiljenjem. Pilo je samo mljeko, a kada bi ga mazili, počelo bi neobično režati. Odjednom su svi bili oko tog uljeza, tepali mu, nosili ga na rukama, zvali ga imenom. Moj po vrijedenosti nije bilo kraja. Više nisam bila ja, već ONO, ONO, ONO! Nije čak ni išlo u šetnju, nego je sjelo u veliku kutiju i nabacivalo se pijeskom! Koji normalan ljubimac to radi?!

Zaključila sam da je žensko i da je u potpunosti luda. Čim je primijetila konopac na podu, skočila je na njega kao da je kost, a ne običan komad špage. Oni su ga povlačili, a „ONA“ je trčala za njim po cijeloj

kući, što je njima bilo zabavno. Svi su najednom postali tako glupi.

Osim što je bila luda, bila je i zla, ali to sam samo ja znala. Kada su je pustili iz sobe, mene su zatvorili u kutiju s rešetkama. U toj kutiji bila sam samo kada sam išla na injekciju. Poniženje! Znala sam da im je „ONA“ rekla da to učine, vidjela sam kako me gledala. Motala se oko mene i tražila nevolju samo da me zatvore. E pa, uspjela sam je ignorirati, praviti se da ne postoji, ali samo dok se nije približila mojim keksićima. Tada sam je pokušala ugristi, priznajem. Odlučila sam protestirati pa sam, kad god bih je ugledala, sama ušla u svoju kutiju s rešetkama i ljutila se na cijeli svijet.

Tijekom jedne od mojih šetnji srela sam susjedovog psa. Bio je neoobično loše raspoložen i veći od mene. Upravo kada me htio napasti (iz tko zna kojeg razloga), osjetila sam tada već dobro poznati miris. Pojavila se niotkud i skočila na njega, a on se uplašio i pobjegao. Da nisam ugledala kost koju sam dan prije sakrila u travi, mislila bih da sanjam.

Pomirila sam se s tim da je „TOO“ uvijek u blizini. I dalje su me mazili i davali kolačice, ali me nisu više zatvarali pa sam znala da me ni „ONA“ ne mrzi jer im više nije govorila da to čine. Ono njen glupo trčkaranje bila je igra, a (vjerovali vi ili ne) i ja sam se voljela igrati. Jedne večeri ležala sam kraj svoje zdjelice i vidjela je kako njuška oko nje. Htjela sam reagirati, ali me nekako ponizno pogledala. „Ma nisi ti tako loša“, pomislila sam i dopustila joj da uzme keksić gledajući je upozoravajućim pogledom. Tek toliko da mala ne umisli da može raditi baš sve što hoće.

Lea Hlad

Srednja škola Oroslavje, 4. razred

Mentorica: Karmela Šafarik-Todorović, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.

POHVALA

U ZRAKU

U zraku smo. Lažem, u autobusu smo. Autobus je u zraku. Nisam sigurna pod kojim kutom je točno, jedino sam sigurna da je krivi kut. Prezauzeta sam osjećanjem onoga za kojega znam da je negdje tamo odostraga i također osjeća. Razlika je u tome da on osjeća strah, a ja se ne bojim. S velikom sigurnošću znam da želim umrijeti zbog previše pčela koje zuje samoćom i ljubavlju u meni.

Koračala sam hodnikom i mogu reći da nikako nisam tražila da me se primjeće. Nisam žurila na sat, nisam slušala ljude oko sebe i nisam uočavala mrlje na zidovima. Odjednom je njegov pogled sletio na mene kao pčela na med i stvarnost se intenzivirala. Glasovi su bili preglasni, ljudi šarenici, a zidovi stari i odbojni. Nije me smetalo jer sam imala njegov pogled. Nisam ga ukrala, zadržala sam ga.

Od toga dana nosila sam njegov pogled kuda kog bih išla. Činio me sretnom. Činio me zaluđenom. Moje odluke se nisu bazirale na zdravoj pameti, moja pamet je napravila previše mjesta sreći. Počela sam skupljati poglede i oni su rasli u meni i davali mi sigurnost od realnosti od koje sam se ponovo počela, prebrzo, udaljavati.

Opsjednutost. Uživala sam, ali i patila u isto vrijeme. Moj svijet je nestajao, a nečiji novi polako se počeo formirati. Nisam marila, jedino što mi je bilo važno bio je njegov pogled.

Uskoro bih poskočila na svaki spomen njegova imena. Zacrvenila se kad bi netko pričao o njemu. Padala u nesvjesticu kad bi se on našao negdje gdje bih ga najmanje očekivala. On je postao jedino čemu sam se veselila, jedino u što sam vjerovala. Poludjela sam.

Zahvaljujem nekome, bilo kome, što sam odlučila ostati i pričekati kasniji autobus. Sada sam gore, visoko, i možda poletim. Zrak mi počinje grubo udarati lice, ali sve što osjećam je nježni povjetarac i toplina. Grane su valjda probile prozorsko staklo, a mi smo još uvijek gore. Nisam ga prestala osjećati, kao da mi korijenje izlazi iz potiljka, pa ja posežem za njim. Želim ga vidjeti posljednji puta, da on bude zadnja slika spremljena u mojoj memoriji za mozaik vječnosti.

Okrenem se, ali prekasno.

Ničeg nema. Sve je crno i mutno. Moji osjećaji su tupi. Nema me.

Maja Košutić

Srednja škola Krapina, 3. razred
Mentorica: Dunja Belošević, prof.

Nagrada Gjalski za srednjoškolce, 2013.

POHVALA

CRIKVENICA

Nola Posarac, 1.g, ŠŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

VEĆERNJA HALJINA ZA JESEN

Uskoro će se prepustiti zimi, razmišljala je Jesen.

Ali moj odlazak mora biti veličanstven. Priroda i ljudi moraju me zadržati u što dužem sjećanju. Ali, kako? Što da učinim? Mnogobrojna pitanja u sebi je postavila šarena dama.

Kako bi bilo da odem uz huk vjetra koji lomi grane i razbacuje lišće praveći tako nered?

Ipak, ne! Tako nešto ne ostavlja lijepu uspomenu.

Da odem uz kišu, gromoglasnu grmljavinu i munje koje paraju nebo? Ne! Ne svida mi se! To bi bilo previše zastrašujuće. No, što da učinim? Kako da odem tiho i mirno ostavljući toplinu u srcima onih koje napuštam?

Dugo, dugo razmišljala je Jesen. I dosjetila se!

Znam! Obući će prekrasnu svečanu haljinu koju će za me kreirati Majka Priroda. Otići će u njoj uz lagani plesni korak.

Jesen je krenula u Salon Prirode kako bi se dotjerala za svoj svečani odlazak. Posjetila je Vjetar, svog frizera, kako bi joj raščešljao zamršenu kosu. Duga kosa zamrsila se u mnogim pohodima koje je pratila kiša, oluja, toplina sunca i jutarnja magla. Bilo je tu mnogo posla. Vjetar je krenuo rasplitati srebrne i zlaćane vlasti uvojak po uvojak sve dok kosa nije bila meka i sjajna poput svile. Zatim je na red došla svečana haljina. Jesen je posjetila šume, livade, rijeke i modru zoru. Priroda je učinila svoje! Satkala je haljinu za Jesen dostoјnju kraljice.

Haljinu u koju su bile utkane sve boje lišća koje je darovala listopadna šuma. Haljinu koja je blistala zlatnim i zelenkastim sjajem kojeg su darovale prostrane livade. Haljinu ukrašenu bisernim kapima čiste vode, poklon potoka i planinskih rijeka. Haljinu koja je mirisala na jutarnju svježinu koju je Jeseni poklonila modra zora.

Šuma je za Jesen spremila i posebno iznenađenje. Darovala je kraljici krunu i ogrlicu napravljenu od najljepšeg zlatnog lišća i mirisnih plodova. Jesen je izgledala veličanstveno! Napokon je bila spremna za svoj odlazak. Odlazak kojeg će svi dugo pamtitи.

Maestro Povjetarac zasvirao je tihu i tajanstvenu melodiju koja se provlačila kroz gole grane drveća, klizila niz rijeku, obronke i livade. Zaplesala je Jesen, prepustila se, ponio ju je čaroban zvuk. Šuštalo je sve oko nje sve dok nije nestala u sivoj magli.

Veronika Horvat, 6.c

Osnovna škola Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentorica: Jasmina Manestar

Natječaj Grada Crikvenice, prva nagrada

Katarina Visković, 7.r
OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

VAŽNOST OBITELJSKOG ŽIVOTA

Važno je biti voljen!

To je ono što pokreće svijet i što nas čini čovjekom. Postoje mnogi ljudi koji će nam ulaziti i izlaziti iz života. Ipak, postoji samo jedna skupina ljudi koja će u našim životima ostati zauvijek, obitelj. Obitelj je uvijek tu, bez obzira na uspone, padove i sve oluje koje ćemo proživljavati.

Roditelji! Tko dolazi prvi?

Majka, koja nas devet mjeseci nosi ispod srca i koja nam svaki teški trenutak popravi blagim pogledom svojih svjetlucavih očiju i poljupcem koji izlijeći i najdublju ranu? Ili otac? Otac koji će ti u životu biti jedini pravi najbolji prijatelj, onaj koji nam u životu predstavlja stvarnoga heroja s jednom od najdragocjenijih moći, a to je da jednim svojim čvrstim zagrljajem iskaže svu svoju ljubav koju skriva prema nama? Nema razlike.

Mi smo svjedoci njihove ljubavi i kao takvi trebali bismo se ponositi time. Bog je naše roditelje spojio s razlogom i svaki njihov poljubac i zagrljaj je iskra koja izlazi iz njihova srca i koja govori da je ljubav još tu, samo što se sakrila negdje duboko.

Sestre i braća, osobe su za koje bismo dali život. I kada im se na cesti života nakupi previše krivina, mi smo ti koji će tu cestu učiniti jednostavnjom i koji će im pružiti ruku kada se sve čini težim nego ikad.

Baka i djed, koji se prema nama odnose kao prema prinčevima i princezama. Prinčevima i princezama kojima svoju počast iskazuju jednim toplim poljupcem, toliko jednostavnim, ipak, za nas punim bojazni. Straha da će upravo oni biti ti članovi obitelji koji će prvi stići do kraja ceste, do kraja života, a mi ćemo tome svjedočiti. Jedno što nas ipak tješi jest vjerovanje da se negdje daleko iznad nas, iznad dobrog i lošeg na ovom svijetu, nalazi vrt gdje ćemo se opet jednom sresti, sresti kao stranci ili stari poznanici.

Život je kao vječni san, nikada se nećemo sjetiti njegova početka, i nikada ne znamo kada dolazi njegov kraj, i upravo je obitelj ta koja san pretvara u zanimljivu avanturu punu sjećanja, lijepih uspomena i emo-

cija. Svaki je novi dan nova pustolovina, nekima prva, nekima zadnja, zato trebamo iskoristiti sve što nam život nudi i uz pomoć ljudi kojima najviše vjerujemo i koje najviše volimo.

Kada osjetimo da se zidovi oko nas počinju zatvarati, obitelj je ta koja će ih razbiti, zaustaviti sve oluje, maknuti sive i tmurne oblake, obrisati suze s lica i s tonom punim ohrabrenja izreći u pravom trenutku rečenicu: „Sve će biti u redu, idemo dalje!“ .

Upravo to je važnost obiteljskog života.

Anamaria Brajković, 7.a
Osnovna škola Vladimira Nazora, Crikvenica
Mentor: Jasmina Manestar

Natječaj Grada Crikvenice, druga nagrada

NAJLJEPŠI OSMIJEH

U životu se nagledamo mnogih osmijeha, onih iskrenih, lažnih ili šašavih. Svaki od njih je poseban, nekome najdraži. Kao većina ljudi i ja imam onaj srcu drag, sestrin osmijeh.

Za mene je taj osmijeh najljepši dar s neba koji sam mogla dobiti. Iako sam bila jako mala, točno se sjećam toga čarobnoga osmijeha koji mi je tada prvi put uputila. To je bilo nešto posebno, nešto neopisivo. Od tada, svaki put kada sam tužna ili sam loše volje, ona se samo nasmije, onako iskreno od srca. U tome trenutku imam osjećaj kao da je cijeli svijet moj. Zasigurno ne postoji ništa što taj čarobni osmijeh može zamijeniti.

Ona je sportašica pa je nema skoro svaki vikend. Tada mi fali taj moj lijek koji niti jedan liječnik ne može izdati, taj iskreni osmijeh koji lijeći sve. Budući da sam u pubertetu, ponekad napravim sitne nepodopštine u školi ili kod kuće. Nakon toga slijede opomene učitelja ili prigovori roditelja, a ja im tada samo počnem pričati o njenom osmijehu. Na tren me čudno pogledaju, ali ja samo nastavim dalje jer znam da ne razumiju. Nika ih očito nije začarala svojom radosnom bjelinom.

Zbog svojeg zaraznog osmijeha dobila je nadimak Smješko. A ja, bez svoga Smješka ne mogu zamisliti život.

Morana Manestar, 8. razred
Osnovna škola Zvonka Cara, Crikvenica
Mentor: Milena Blažić Knez

Natječaj Grada Crikvenice, 2. nagrada

Karlo Ninić, 6.a
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

PONOVNO DJECA

Kad bih barem mogla, učiniti nešto, učiniti bilo što da me zamijetiš.
U gomili istih ljudi s različitim namjerama i različitim ciljevima.

Kad bi barem htio pogledati dublje, pozornije oko sebe. U gomili obveza osjećaji su ti otupjeli. Više nisi onaj stari zaigrani dječak. Više nismo dobri prijatelji iz vrtića i škole. Sada smo već odrasli ljudi te pokušavamo biti krajnje ozbiljni. Ponašamo se kao stranci.

Gdje je nestao onaj smiješak kad smo zajedno u vrtiću dijelili čokoladu? Gdje je nestao onaj zamišljeni pogled iz školskih klupa kada si gledao u moju kosu koja doseže do ramena? Kada si mislio da te ne vidim, a vidjela sam te.

Zašto pokušavaš biti ono što nisi? Zašto dokasna radiš i nemaš vremena za prijatelje? Zašto se odijevaš u nezgrapna crna odijela? Umrle su sve tvoje strasti iz djetinjstva i sva sitna zadovoljstva koja idu u paketu s njima. Zašto sada sam liješ suze kada imaš mene, prijateljicu iz djetinjstva kao rame za plakanje?

Zašto, ali zašto ljudi odrastaju, zašto ne bismo svi mogli ostati zairvana djeca? Zašto moramo imati osjećaj krivnje kada smo zaljubljeni? Zašto netko uvijek ostane povrijđen?

Možda nitko i ne zna odgovor na sva ova pitanja. Ali vjerujem da postoji slamka spasa koje se moramo primiti. Čekam trenutak kada ćeš zastati i ugledati je. Svaki tvoj dodir daje mi novi tračak nade da možemo ponovno biti djeca.

Iva-Valeria Ornik, 8. razred
Osnovna škola Zvonka Cara Crikvenica
Mentor: Milena Blažić Knez

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

SRIĆA

Najveća je srića peticu va škole dobit, zić van zi školskog dvora i balun se poć igrat s prijateljimi. Sunce zove van i niki ne misli da bi trebal zadaću poć pisat. Tečemo, zijamo, potimo se onako lačni, ali se jedno veseli ča je komać lipi dan za teknu. Mat se sigurno doma pojida kadi san, san ča jil, da me ni auto... Kad smo se dobro spotili, otpravili smo se put domi kadi nas čeka opet nova muka, a to je zadaća na ku san skroz pozabil. Kad san jil, napisal san ča san moral, opral se, presukal i sritan i umoran šal spat misleć na jutra i novu igru s prijateljimi.

Borna Lončarić, 6 a

Mentor: Suzana Grbčić

Osnovna škola Vladimira Nazora, Crikvenica

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Jelena Rubčić, 6.r

OŠ Vladimira Nazora, Crikvenica

LJUBAV NIJE ČUDO, ALI ČINI ČUDESA

Vole se golub i golubica. Vole se konj i kobila. Vole se mama i tata.

A ja?! Mene nitko ne voli (da se razumijemo, baš da je netko zaljubljen u mene)! Valjda mene još nije pogodila ljubavna strjelica. A biti zaljubljen je taaaaako lijep osjećaj. Žalim se mami, tati, sestri i najboljoj prijateljici, no svi kažu: „Ti si premlada za ljubav!“ Ali, ja želim biti zaljubljena, to bi me učinilo sretnom i lakše bih učila.

Valjda će se i to jednom dogoditi. Da među onom gomilom parova koji šeću i šapuću, zateknem i sebe u nečijem zagrljaju. Možda imam samo jedanaest godina i malena sam, ali imam veliko srce i mislim pozitivno.

A onda jednoga dana... Nisam mogla vjerovati, skakala sam i smijala se... BUM!!!

Dogodilo se, zaljubila sam se. Sve je tada postalo šareno i veselo, dani ljepši, cvijeće mirisnije – pravo ljubavno proljeće! Osjećala sam se odlično. Lakše sam učila i pamtila, testove pisala s lakoćom i češće dobivala petice. Jedno me saznanje učinilo još sretnijom – moja ljubav bila je zaljubljena u mene! Oh, kako sam uživala!

Istoga trena pojurila sam k mami, tati i sestri i s „guštom“ zaključila da ljubav nije čudo, ali čini čudesna.

Kristina Sobol, 5.a

Osnovna škola Vladimira Nazora, Crikvenica

Mentor: Edita Starčević, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

ŠTORIJA O MALIKU

Va mojen gradu, Crikvenice, divani se tuliko legendi, miti i stareh narodneh štorij. Ni retko da se i danaska znaju spomenut i imena mitskeh bić. Tuliko lik ke je teško zapamtit, ali va meni je ostalo upečaće- no ime „Malik“. Stalno san se pitala ki je on i zač ga se stalno spomi- nje? Preiskala san celi internet kako bin više saznala, al' niš. Spametila san se svoje none ka mi siguro more dat odgovor.

Po noninin rečima Malik je mitsko biće ko zovu i Macmalićen, Macmolićen ili Macićen. Najviše me začudilo ča je to crveno biće miće kot dete od pet let. O njemu postoji puno divani zbog njegovih del. Vavik će rado pomoć čoveku va nevoji. Osim pomoći poznat je i ča dela puno bedastoć, a usudi se naterat jude na krivi put kad pridu va šumu. Ako neki Maliku hiti kamičić ili ga jadi, načinit će mu dišpet. Žive va jamah, gromačah. Nigda va zemji ili va rupami velihdrv. Ondi skriva svoje vele bogatstvo.

Malik je dokaz igre i dobrote ka se skriva va petgodišnjaku. Rado bin volela ovo mitsko biće upoznat o kome se divani zad sakoga kan- tuna. Nauk ki san zvukla zi ove legendi je da va šumi ni na ča ne hitan kamičiće ,aš nikad ne znaš koga biš mogal razjadit.

Kristina Lekaj, 8.razred
Osnovna škola Zvonka Cara Crikvenica
Mentor: Milena Blažić Knez

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

PUTOVANJE

Jako volim putovati. Bila sam na različitim mjestima, u različitim gradovima. Najviše volim otići u svoju državicu snova. Tada izgledam kao da sam potpuno isključena, a ja zapravo razmišljam. Razmišljam što me navelo da oputujem u svoju državicu, a onda kažem: „Luce, ma nema veze. Nemoj bezveze razmišljati, bitno je da si tu.“ Ovdje je puno bolje, šarenije, veselije... ptice pjevaju u svim notama, potoci prelaze preko svakoga kamenčića. Svi likovi iz bajke su stvarni, dvorci ogromni i dijamantni, snovi ostvareni, a cvijeće najmirisnije.

Prijateljstvo i poštivanje ne prestaju. Svatko ima najljepšu odjeću zbog čistoće i poniznosti srca. Najbogatiji darovi padaju s neba. Svaki dan se otvori nova bolnica. Tamo pacijente liječe tabletama smijeha, injekcijama pozitivnosti, terapijama smijeha i vježbama.

Svatko ima svoju državicu u koju često putuje. Ja u svoju putujem najčešće za vrijeme nastave i ne izlazim iz nje. Možda samo na trenutak, kad nastavnica vikne i probudi me iz sanjarenja.

Lucija Ereiz, 6. razred
Osnovna škola Zvonka Cara
Mentor: Milena Blažić Knez

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

VELIČANSTVENA PRIRODO!

Priroda nas je oduvijek oduševljavala svojom slobodom, beskrajnom ljepotom i maštovitošću. Postoji još od davnih dana. Priroda je stara koliko i čovjek, koliko i planeti, koliko i Sunce. Kada pogledamo beskrajnu čistinu, tu nevinost i savršenstvo, zasigurno nam život postane ljepši i mirniji.

Iva Perhat, 8.a
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

Sunce sja. Modro nebo pokušava se osloboditi sjajnih i vrućih sunčevih zraka, pomalo je i ljubomorno. Sunčane zrake pobjeđuju nebo i dolaze na Zemlju te brzinom koja je zaista snažna prolaze i kroz najuže prostore. Bude se oni koji su prošlu noć kasno zaspali. Bude se biljke i životinje, rijeke i jezera, stijene i padine. Sunce je već na izmaku. Blizi se noć. Slapovi teku te svojom težinom rušeći kamenje, ostavljaju

vječni trag. Oslanjaju se na svaki kamen, tražeći izlaz, izlaz iz svakodnevice. Rijeka spava. Ribe su već odavno usnule pazeći da ne bi druge probudile. Drveća su utihnula, pobijedila su Sunce. Vjetar se diže, otpuhujući sve one uvenule biljke i odnosi ih u sasvim drugi svijet, jedva poznat. Noći je kraj. Sunce se budi, pobjeđuje drveće. Životinje se bude i biljke već cvatu, uzdižući se iznad zemlje te svojom ljepotom, pomalo se i hvaleći, pozdravljuju dan. Slapovi teku, i teku, i teku, ostavljajući iza sebe snažnu buku. Na najvišim vrhovima planine, već je vruće, kao da je ljeto, biljke venu, a životinje pate. Te nekoć veličanstvene i ponosne biljke, sada su samo otpad, samo jedno neostvareno sanjarenje o boljoj budućnosti.

Kada noć opet stigne i Sunce se skrije, opet je sve po starom. Nema nade, nema nikakve nade za one predivne zelene biljke pune cvatova i mladog lišća. Svemu se bliži kraj, zima na vrata kuca. Stižu one hladne večeri i jutra bez Sunca. Sve je izgubljeno. Ostaje još nada da će sve biti bolje i da će se uskoro vratiti stari dani. Zato, naša veličanstvena priroda, zauvijek budi ovakva kakva jesи i nemoj se nikada mijenjati, jer ovakva si najljepša!

Ana Antić, 7. razred

Osnovna škola Zvonka Cara, Crikvenica

Mentor: Marijana Marić-Tonković, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Petra Jovanović, 4.g
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

DRUGAČIJI

Sigurno ste se u životu našli u situaciji da ne shvaćate druge. Zatim ste sami sebi pokušali objasniti zašto je to tako. Opet niste shvačali. Čemu to? Čemu razmišljanja o nekome koga mi smatramo drugačijim? Čemu to kada smo se svi mi rodili isti, bez ičega i kada ćemo napustiti ovaj svijet isti, bez ičega? Ali čudni smo mi ljudi, čudni su putevi naši.

Mnogi provedu život trčeći za novcem, znanjem ili dokazivanjem da su bolji od tebe, mene i svih drugih. Ima i onih koji život provedu preživljavajući od danas do sutra, ne znajući što im život nosi. Nekolicina njih život proveđe u maštanju i snovima. Bilo kako bilo, svatko od nas je drugačiji na svoj način, ali na kraju krajeva svi smo mi ljudi. Nije bitno kakav život živimo ni koje smo vjere, koje boje kože ni kakvog smo fizičkog izgleda. Ništa od toga nije bitno jer je na kraju, kada se svode svi računi, sudska svakog čovjeka jednaka.

I tako, ne shvaćajući bogatstvo svojega življenja, čovjeku brzo dođe kraj. On svoj život provede ne okrećući glavu ni desno ni lijevo, ne gledajući jutarnji izlazak sunca niti osmjeh na dječjem licu, kao ni mnoštvo drugih sitnica koje bi ga mogle usrećiti. On nesvesno svojoj duši ne daje odmora nego je opterećuje raznim nepotrebnim stvarima. Tako živeći iz dana u dan pored njega proleti mladost i stigne starost. Tek tada čovjek ima vremena razmišljati o svemu što je prošlo. Tada ima samo uspomene i žaljenje zbog nečega što je mogao napraviti ili ispraviti, a nije. Idući dalje, polako nestaju i te surove uspomene, ali s njima nestaje i sam čovjek. Odlazi na neko mjesto o kojem postoje mnoge priče, mjesto s kojeg se nitko nikada nije vratio, mjesto gdje je život vječan.

Zato trebamo što prije shvatiti pravi smisao života i prestati trčati za nečim što nije vrijedno truda. Trebamo nastojati postati čovjek i ostati čovjek, jer svi mi započinjemo jednako i završavamo jednako, a na nama je da odlučimo kakav zapravo život želimo i što je ono za što se vrijedi boriti.

Nerea Cossutti, 4.g1

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

Mentor: Nada Rosandić-Picek,prof.

Natječaj Grada Crikvenice, prva nagrada

ŠARENI LEPTIR

Promatram sliku šarenoga leptira u čovjekovim rukama. Oh, kako li je divno to krhko maleno stvorene! Ruke obilježene brigama prebrze svakidašnjice okovale su krila koja žude za slobodom i ljubomorno čuvaju taj djelić sreće. Duša bi poletjela, ali tijelo drže okrutni prsti sudbine. Čovjek nije ni svjestan činjenice da je svaki trenutak presudan i važan jer leptir na raspolaganju ima samo jedan dan života. Tada se gasi bit njegova postojanja. Tada sve što je dobro odlazi u vječnost, a u stvarnosti ostaju samo ružne stvari. Gdje li je čovjek u svemu tome? Ne krije li se u svakome od nas leptir koji žudi za izlaskom iz zatvora, iz vlastitih okova svoje duše? Sjetimo se samo kako smo kao djeca bili bezbrižni i razigrani. Svaki, pa i najtužniji trenutak, obilovao je smijehom i nesvesnim sanjarenjem o boljoj budućnosti. Nije li nam postalo jasno da zapravo nikada ne treba odustati od dječjih snova jer se oni kad-tad ostvaruju. Odrastajući, svi redom shvatismo stvarnu težinu ovoga svijeta. Dječji snovi kao da nikada nisu ni snivani, a našim mislima zagospodarile su važnije i „odraslige“ teme. Ljubav, novac, pravda, nepravda, porazi, pobjede, neizvjesna budućnost... Sve to pomalo plaši mladoga čovjeka i tjera ga da zastane i „otkači“ se od svih, pogotovo svojih najbližih. Postajemo robovi sami sebi i zatvaramo se u kukuljice zbog osude okoline, prevelikih očekivanja ili nikada ostvarenih ciljeva. Posežemo za raznim sredstvima u kojima tražimo utjehu, no ona se ne nalazi ni na dnu čaše pa tu čašu u bijesu razbijemo. Što ako se jednom i naš život razbije, samo onako? Nema onda previše utjehe u pričama da dobrota uvijek pobjeđuje sve i da se svjetlo nalazi na kraju tunela.

Napokon, i dalje pred očima prostirem sliku leptira zarobljenog u bezdušnim rukama sutrašnjice. Svatko od nas postaje leptir, svatko je od nas utamničen i čeka da mu netko plati jamčevinu oslobođenja. Jamčevina se ne plaća novcem jer to je samo papir koji jedan nagli pokret može uništiti.

Treba uložiti nešto zaista vrijedno i neuništivo, a to su ljubav, dobrota i poštenje. Žao mi je ljudi koji nikada ne izadu iz vlastite kože i ostaju zatvoreni u rukama koje ne mogu krasopisom napisati: sreća.

Odlučila sam boriti se sa životom i pokušati izići iz vlastite zatvorenosti. Uporno ću tražiti, pa i najmanju, priliku da pobjegnem i nastojim ovaj svijet učiniti boljim. Možda ja nisam taj leptir, ali ću barem znati da sam dala sve od sebe. Zapravo, kad malo bolje razmislim, nije tako teško umaknuti sudbini. Samo se malo komešam, poškakljam vlažne dlanove i već sam vani! Svijet je moj! Konačno slobodna letim prema budućnosti. Sve bliže sam dugi ispod koje ću se provući...

Valentina Vuković, 2.g2

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentor: Ljiljana Butković

Natječaj Grada Crikvenica, druga nagrada

SUSJEDI

Malo mjesto pokraj mora, vrući ljetni dan. Nigdje nikoga, tišina. Svi su se zavukli u kuće. Jedino što je poremetilo cjelodnevnu tišinu bio je crveni auto koji je prošao mjestom oko pet popodne.

Ušao je u ulicu i vozio prema maloj žutoj kućici na kraju ulice.

Na prozoru susjedne kuće s desne strane pojavila su se dva para znatiželjnih očiju.

Na prozoru susjedne kuće s lijeve strane pojavio se jedan par znatiželjnih očiju.

Ljudi u autu nisu ih primijetili.

„Stigli smo!”, rekla je žena izlazeći iz auta. Mogla je imati oko pedeset godina. Bila je visoka. Imala je zelene oči, a plava kosa bila joj je složena u urednu punđu.

„Patricia, daj mi, molim te, pomogni oko ovoga.”, rekao je njen muž.

„Evo Benjamine, samo sekunda dok otključam vrata.”

Uskoro su sve stvari iznesene iz auta i spremljene su u kuću.

Oči su se odmaknule s prozora.

Život u ulici se normalno nastavio. U idućih nekoliko dana Patricia i Benjamin upoznali su susjede iz ulice. Sve je bilo savršeno. Svatko je imao svoj mir. Sve dok...

Patricia je jednog jutra otisla kupiti kruh. Na putu do pekare čula je zanimljiv razgovor. Naravno da nije mogla produžiti dalje svojim putem dok su susjede Olga i Katica raspravljaše o njezinoj kući.

„Ma da ti znaš kakovi su ti ljudi. A ta Patricia. Kakova njoj je kuća.”, rekla je susjeda Olga.

„Znan, znan. Bila san kod njih. Bogati. Mora da se bave s nekin prljavin delon.”, rekla je susjeda Katica.

„Antonija će doći do nas danas. Zvala je prije desetak minuta.”, rekao je Benjamin Patriciji kad se vratila.

„Kad točno?”, pitala je Patricia.

„Rekla je večeras oko osam.”

„Dobro. Moramo spremiti večeru. Možeš otići do trgovine?”

„Nema problema.”, rekao je Benjamin.

Dok je Benjamin bio u trgovini, Patricia je pripremala ručak za njih dvoje. Očistila je salatu, a listove koji nisu bili dobri htjela je baciti u koš za smeće, kad joj je nešto palo na pamet.

Odlučila je svoju ideju provesti u djelo. Uzela je zdjelu s otpadcima i izašla u vrt. Pogledom je pregledala ulicu. Nije bilo nikoga. Otišla je do ograda koja je odvajala njenu i Olginu kuću. Još jednom je provjerala ima li koga, a kad je utvrdila da nema, izbacila je sadržaj posude u vrt susjede Olge.

Patricia se zadovoljna vratila u kuću i posvetila pripremanju ručka. Benjamin se već vratio iz trgovine i donio sve potrebno za večeru. Na stavila je svoj dan kao da se ništa nije dogodilo.

Navečer, točno u osam, došla je Antonija. Baš kao što je i rekla. Antonija je bila Patricijina sestra i baš kao i kod Patricije, i kod nje je sve bilo uređeno i organizirano. Nije kasnila ni minutu.

U dvorištu nije bilo mjesta za auto, pa se Antonija morala parkirati na cesti. Namjestila je auto tako da nikome ne smeta, a onda je došla do vrata žute kućice i pozvonila. Benjamin joj je otvorio vrata i pozvao je da uđe.

Patricia je bila zadovoljna današnjim danom. Pa ipak... Ranije, istoga dana, kad je otišla baciti otpatke povrća u susjedin vrt, zaboravila je nešto važno. A to je bilo da susjedi imaju oči posvuda.

Susjeda Katica je baš zalijevala cvijeće na prozoru kad je Patricia izašla van. Prestala je zalijevati i motrila je novu susjedu. Cvijeće je bilo zaboravljen. Ovo je bilo nešto zanimljivo. Vidjela je Patricijino djelo, a zatim sve ispričala Olgi.

Patricia, Benjamin i Antonija su baš sjeli za stol kad su čuli zvono na vratima. Patricia je otišla otvoriti.

Bila je to susjeda Olga.

„Dobra večer.”, pozdravila je Patricia.

„Auto ne more bit tamo. To je moje.”, rekla je Olga, ne mareći ni za kakve pozdrave.

„Ne, to je cesta.”, rekla je Patricia.

„Ali meni more niki prit, a onda ne more prit na moje.”, Olga nije odustajala.

„Nema problema. Antonija, molim te, pomakni auto dalje.”, rekla je Patricia, „Evo, riješeno.”

Susjeda Olga joj je uputila mračan pogled i nestala bez pozdrava. Nije se uspjela pošteno posvađati, ali nije to kraj.

Patricia i Olga su i dalje bile u ratu, ali idućih nekoliko dana je sve bilo mirno. Patricia je pozdravila Olgu kad ju je srela na ulici, a Olga je zaželjela dobar dan Patriciji kad su se srele u trgovini.

Jednog kasnog popodneva, Patricia i Benjamin su sjedili u vrtu i pili kavu. Neki auto je zалutao u ulicu i pokušavao se okrenuti ispred njihove kuće.

I pokraj kuće susjede Olge. Neka žena je izašla iz auta i pomakla veći kamen blizu Olgine kuće koji je smetao čovjeku koji je vozio.

„A joj. Pomakla je kamen.”, rekao je Benjamin.

„Pa što?”, pitala je Patricia.

„Pušćaj taj kamik! Ča van pada na pamet!”, povikao je susjed Tomica.

„Samo se moram...”, pokušavao je objasniti vozač.

„Ne morate vi niš!”

„Ča je bilo Tomica?”, izašla je van njegova žena Olga.

„Pušćaj taj kamik! To je moje!”

„Ma samo da se okrenem!”

„Pušćaj! Pušćaj!”

„Vi niste normalni...”

„Ki ni normalan?! Vi ste si ludi!”

„Ludi!”, priključila se Olga usput mašući valjkom za tijesto.

Žena je ušla u auto i vozač se nekako uspio okrenuti kad je susjed Tomica sam pomaknuo kamen.

„Sega ti ljudi misle...”, rekao je susjed Tomica.

Olga i Tomica su se vratili u kuću, a Patricia je gledala za njima.

Idućeg dana na vratima se pojavila susjeda Katica. Patriciji nije to bilo baš drago, ali ona je bila fina i pristojna, pa je susjedu ljubazno pozvala da uđe i skuhala je kavu.

Susjeda Katica je bila starija žena i bila je prilično dosadna. Stalno se na nešto žalila. Najviše na susjeda Marka s kojim je bila u svađi već godinu dana. Svađali su se zbog zidića koji je odjeljivao njihove kuće. Nikako se nisu mogli dogоворити čiji je.

„To je strašno. Čera san našla grane mog drva pokidane. Jadno drvo.

Ne moren verovat.”, pričala je Katica.

„Ma da. Grozno.”, potvrdila je Patricia.

„A prošli put mi je ukral vase s rožicami. Ja se nisan otela spuštat na njegovo, pa san rasikla onaj konop s kin je vezal onu niku rožicu va vrtu i skrila san mu škare za živicu.”

Patriciji se stvarno nije dalo dalje slušati o tome, pa je brzo promijenila temu. Odmah se sjetila kako je susjeda Olga izlila prljavu vodu u njeno dvorište, pa kako joj je raskopala novu ružu u vrtu. Pa, kad može susjeda Katica, zašto se ne bi i ona malo požalila?

„Da, da. Tr ni ni ona bolja...”, govorila je susjeda Katica.

„Dobar dan!”, pozdravio je Benjamin jednog popodneva susjeda Marka koji je rezao živicu. Živica je bila prilično zarasla, ali tome nije on bio kriv. Nije ju mogao podšišati jer su mu nestale škare. Jutros ih je nekim čudom pronašao u jednoj staroj kutiji iza svoje kuće. Nije si mogao objasniti kako su dospjele tamo.

„Dobar dan!”, odgovorio mu je susjed Marko.

“Kako ide?”, pitao je Benjamin.

“A gre, pomalo.”, rekao je Marko i ispričao mu nezgodu sa škarama.

Benjamin je mislio da je susjed Marko prilično zaboravljen. A kako je tek neuredan! Kako ga nije sram držati svo ono smeće iza kuće? Kako je kod njega i Patricije sve sređeno! Nije ni čudo da nije mogao naći te škare...

Bilo kome tko bi video tu ulicu, izgledalo bi mu kao najnormalnija ulica. Iako se tu zapravo svašta događalo. Susjede Patricia i Katica su ogovarale susjedu Olgu, a Olga i Katica susjedu Patriciju. Benjamin je mislio kako je susjed Marko neuredan i zaboravljen, a Marko je mislio kako je susjed Benjamin jako lijhen.

Ali ni to ne može tako trajati zauvijek. Jednog dana susjeda Olga je Patriciji htjela opet izliti prljavu vodu u dvorište. Patricia ju je vidjela kroz kuhinjski prozor kako nosi kantu, pa je stala iza ulaznih vrata i osluškivala. Izašla je točno u trenutku kad je susjeda Olga prolila vodu. Jednu dugu minutu su obje šutjele i gledale se pogledima iz kojih su sivevale munje i gromovi, a onda je Olga progovorila:

„Ti si meni hitila salatu va vrt!”

„A ti meni proljevaš vodu već treći put!”

Dok su se one tako svađale, a bile su prilično glasne, Benjamin i Marko su izašli van, a za njima i susjeda Katica. Svi su slušali svađu.

Susjeda Olga je primijetila susjedu Katicu.

„Ti nisi niš bolja od ove tu!“

Susjeda Katica ju je zbumjeno gledala. „O čemu ti govorиш?“

„O čemu?! Ti i ova tu ste skupa protiv mene!“

„Ne pričaj Olga! A ki ti je rekao za salatu?“

„A ti si joj rekla!“, ubacila se ponovno Patricia.

Benjamin i Marko su i dalje stajali sa strane i gledali. Sad su već toliko vikale da više nisu mogli pratiti.

„Ti si kriva!“

„Nisan ja niš! To ti i ova tu...“

Nakon rata pred nekoliko dana, svi su se smirili i držali svoga posla. Nitko nikome nije smetao, niti su se svađali. Bilo je to nekoliko savršenih dana i vrijeme primirja.

Počeo je još jedan takav dan. Patricia i Benjamin su iznesli ležaljke van u vrt. Smjestili su ih u hlad, ispod velikog stabla u jednom kutu vrta. Uživali su u zalasku sunca.

Susjed Marko je napokon sredio živicu, pa se sad prihvatio ostatka vrta. Vjerovali ili ne, pomagala mu je susjeda Katica. Svađa za zidić bila je zaboravljena.

Olga i Tomica su bili negdje u kući. Nitko ih nije video cijeli dan.

Taj dan bi i ostao savršen da susjeda Olga nije odlučila iznesti smeće u trenutku kad je pukla Benjaminova ležaljka. Patricia se nasmijala, a Benjamin je otišao po alat i pokušavao popraviti je.

Susjeda Olga je to vidjela i nije mogla odoljeti tolikoj zabavi. Odglumila je da odlazi u kuću, a onda se brzo okrenula i skrila iza ograda koja je odjeljivala njenu i Patricijinu kuću. Bršljan na ogradi ju je dobro sakrivaо, a bilo je u njemu i rupica kroz koje je mogla promatrati što se događa. Smijala se Benjaminovim traljavim pokušajima da popravi ležaljku. Susjed Tomica je promatrao kroz prozor.

Za to vrijeme Benjamin je završio s popravkom jedne noge ležaljke i sad je još samo trebao vratiti platno.

Ali platno ga nije slušalo. Nikako nije htjelo natrag! U jednom trenutku, ni sam nije znao kako, noga se ponovno otkinula i odletjela u vrt susjede Olge.

Patricia je baš ustala i htjela otići po to kad je čula Olgin jauk. Olga se smijala tome sve dok joj ta noga nije doletjela i pogodila je u glavu. Vrisnula je, a Tomica je dojurio iz kuće.

„Ste vi normalni?”, vikao je na Patriciju i Benjamina. Olga je ustala i nastavila jaukati.

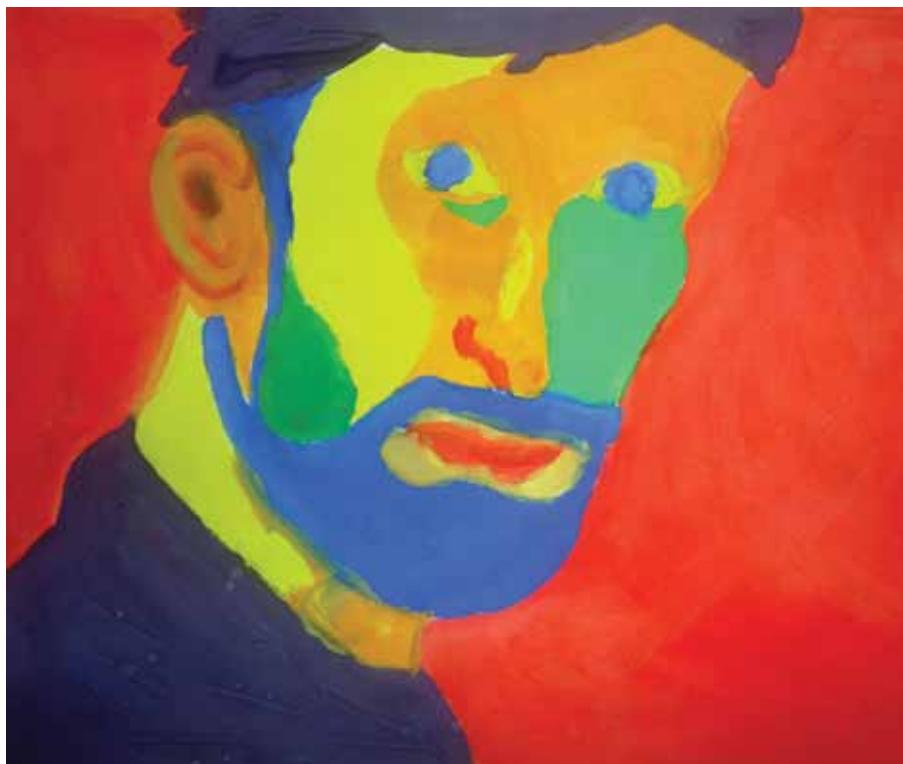
„Oprostite, ali nismo mi krivi što naša draga Olga toliko voli špijunirati.”, hladno je rekla Patricia.

„Joj! Ubili ste me!”, jaukala je Olga.

„Vi niste normalni! Vidite ju!”, vikao je Tomica.

„Bilo je slučajno!”, vikao je Benjamin.

„Špijunirala nas je!”, vikala je Patricia.

Mirta Ninić, 7.b
OŠ Zvonka Cara, Crikvenica

„Ona je štriga!”, vikala je Olga pokazujući na Patriciu.
Marko i Katica su došli vidjeti što se događa.

„A ča ti gljedaš!”, okomila se Olga na Katicu.

„Pusti nju na miru!”, priključio se susjed Marko.

„Muči ti!”, viknuo je Tomica.

Primirje je završilo. Rat među susjedima se nastavio.

Marko i Katica su se sprijateljili, a Olga i Patricia više nisu razgovarale. Olga je tražila načine da napravi štetu Patriciji, dok je ova Olgi samo slala mračne poglede.

To se nastavilo nekoliko tjedana. A onda dogodilo nešto posve neочекivano.

Sada su se Patricia i Benjamin sasvim dobro slagali s Markom i Katicom, pa su ih jedne večeri pozvali na kolače. U vrt su smjestili stol i stolice i uživali.

U kući susjede Olge gorjelo je svjetlo. Kroz prozor se moglo vidjeti u kuhinju. Oni na to nisu obraćali previše pozornosti dok nisu čuli buku iz kuće. Svi su se okrenuli kao jedan i pogledali kroz kuhinjski prozor.

Unutra nije bilo nikoga, a onda je uletjela Olga. Mali tanjurić joj je preletio iznad glave i razbio se o zid.

„Na ti!”, viknuo je Tomica.

„Mrš!”, viknula je Olga i pljunula na njega. Onda je dohvatile metlu i njome zaprijetila Tomici.

„Ma ćeš ti mene!”, dreknuo je Tomica i zgrabio prvo što mu se našlo pri ruci, a u ovom slučaju to je bila jabuka. Bacio ju je na Olgu. Ona ju je odbila metlom i usput pogodila Tomicu.

„Au! Goni se!”, vikao je Tomica.

„Mrš van!”, vikala je Olga.

Ostali susjedi ukočeno su stajali vani i promatrali prizor u kuhinji. Patricia je pomislila kako bi ovo moglo postati opasno, pa je otrčala u kuću i nazvala policiju. A zatim se opet pojavila znatiželja. Vratila se ostalima i promatranju.

Policija je stigla za desetak minuta. Jedan od policajaca je otisao u kuću smiriti Olgu i Tomicu, a drugi je za to vrijeme ispitivao susjede.

„Jeste li što vidjeli?”, pitao je.

„O da! Sve!”, oduševljeno je rekla Katica.

„Dobro, ispričajte mi.”, rekao je policajac.

Oni su ispričali sve do najsitnijih detalja, ponekad malo preuveličavajući. Drugi policajac je uspio srediti situaciju između Olge i Tomice.

Nakon predstave svi su otišli kući. Život se nastavio normalno koliko je to u ovoj ulici moguće.

Nakon ovoga bilo je manjih svađa, ali ništa strašno kao prije. Benjamin i Patricia su se dobro uklopili. Bilo je još manjih tračeva na račun najnovijih susjeda, ali ništa više. Uglavnom su svi gledali svoja posla.

Tako je prošla godina dana od njihovog useljenja.

Idućeg ljeta, jednog vrućeg dana, jedan auto je došao u ulicu.

Na prozoru susjedne kuće s lijeve strane pojavio se jedan par znatiželjnih očiju.

Na prozoru susjedne kuće preko puta pojavila su se dva para znatiželjnih očiju.

Na prozoru žute kućice na kraju ulice pojavila su se dva para znatiželjnih očiju.

Četveročlana obitelj je izašla iz auta i uselila se u svoju novu kuću. Oči na prozorima nisu ni primijetili. Pomislili su kako će život ovdje biti predivan.

I pojma nisu imali što ih čeka.

Emili Šegulja, 4.g2

Srednja škola dr. A. Barca, Crikvenica

Mentor: Nada Rosandić-Picek, prof.

Natječaj Grada Crikvenica, druga nagrada

Mihaela Gulin, 4.g
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

KORACI

Koraci. Tiho, potajice, na prstima ulazi u moju sobu. Ležim. Ne-pomično tijelo na krevetu izaziva nelagodu. Pomno pratim udisaje i njegov korak, sitan i polagan. Zove me, čujem svoje ime, ali se ne odazivam. Odjednom osjetim kako vrištим, no nikavog zvuka nigdje. Panično pokušavam pokrenuti samu sebe, reći barem jednu riječ, da me čuje i da zna da sam ovdje. Strop kao da se spušta sve više i više, ponostaje mi zraka. Čovjek leži kraj mene, ali me ne vidi. U meni ključa krv. Nestvarna vrućina oblijeva moje tijelo i svjesna sam svega.

Prerano odrastao dječak sjedi pored mene. Traži me, a niz lice mu bježi jedna suza. Kap vode i zrno soli koji nose priču nikada ispričanu, duboko udahnutu u njegovu dušu. Kad bi me barem mogao čuti, dopustiti mi da mu priđem i istjeram iz njega sve ono što je godinama gurao unutra. Na tu moju misao, to lice se briše. Ustaje i odlazi. Ponovo vičem, urlam u sebi, jednostavno želeći da me čuje. Tišina. Nestaje sa tračkom zraka što ulazi kroz otvoren prozor. Zatim polako, čujem vjetar kako mi šapuće priču: „On nikada nije okusio sreću. Tražio ju je u krivim stvarima, mila. Jednom davno izgubio je pola sebe i od tada luta ovim napola sivim svijetom ne znajući što želi. Nije tvoja krivica što želiš popraviti stvari. No, ljudi se ne popravljaju, oni samo shvaćaju. Neki prije, a neki kasnije. Nažalost, ima onih koji ne shvate nikada. Vrijediš mila, ne zaboravi to.“

Vraćam se u budno stanje i kao da imam nove oči. Otvaram ih. Ne vidim njega, ali vidim sebe. „Treći put kad se zaljubiš, izbriši sve što je bilo ranije. Neka treća bude prva. Neka peta bude prva. Neka stota bude prva, ako se pošteno diše. Kad ljubav brojiš do jedan, onda je ima najviše.“

Manuela Vukić, III.G2
Srednja škola dr.A. Barca Crikvenica
Mentor: Mirna Polić Malnar, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

SLOBODA KAO OSNOVNI PREDUVJET SRETNOG I KVALITETNOG ŽIVOTA

Od trenutka kada sam prvi put ugledala svijet svojim krupnim, okruglim očima, pa do danas, sretna sam...

Sretna jer živim u slobodi, u zdravom okruženju moje obitelji, prijatelja, škole. Sve ono što je potrebno za zdrav, sretan i kvalitetan život, imam na dlanu: ljubav, pažnju, materijalnu sigurnost (bez koje se danas u ovom nezdravom svijetu, nažalost, ne može)...

Međutim, u današnjem društву, biti slobodan podrazumijeva nešto suprotno. Čini mi se da biti slobodan podrazumijeva ono što nam i koliko nam dopušta okolina, društvo u kojem živimo, propisi, zakoni.

Mislim da sloboda podrazumijeva poštivanje slobodne volje svake osobe. Biti slobodan znači živjeti bez predrasuda, znači dopustiti i drugima da budu slobodni, onakvi kakvi jesu.

Samo slobodna osoba se ne upliće u tuđe živote... Samo sloboda može biti preduvjet sretnog i kvalitetnog života. Srce me boli kada danas, u ovom modernom svijetu, gdje je sve skoro na vrhuncu, gledam i slušam na televiziji vijesti o Ukrajini i brojnim stanovnicima u borbi za slobodu. SLOBODA... Kako to jednostavno zvuči... Ljudi kao i svi ostali samo žele TU slobodu, jednostavnu, čistu...

Nažalost, njihova je sloboda već sada crvena, natopljena krvlju nevinih ljudi, djece, koja samo žele biti sretna...

To im ne dopuštaju pojedinci, (ne)ljudi željni samo svoje moći i dokazivanja, ljudi bez duše, bez trunque osjećaja...

Pitam se, zašto je to tako...?

I, onda, iznova postavljam sebi pitanje, i svima drugima, je li sloboda uistinu osnovni preduvjet sretnog i kvalitetnog života...?

Da, sigurno da jest... Ali, težak je i bolan put do slobode. Jer, iz straha, slobodu smo predali u ruke institucija, pojedinaca...

Ljudi su postali marionete kojima upravljaju drugi po planiranim igrokazima.

Bez imalo straha, imam sreću da danas mogu i ja, i svi ostali reći, napisati svoje mišljenje.

U konačnici, i za ovu slobodu u kojoj ja živim život, puno je krvi

proliveno... Nadam se da će ove moje napisane riječi doprijeti i do osoba koje ne dijele moje mišljenje, da će shvatiti da svi trebamo živjeti, normalno živjeti, bez tuđih nametanja, ali s poštivanjem jednih prema drugima.

Živim život djeće naivno, bezbrižno, bez predrasuda... Udišem zrak obojen veselim bojama, a ispunjen ljubavlju, smijehom i pjesmom...

Jer, SAMO SLOBODA je potrebna da bi živjeli sretno, zdravo, normalno...

Ena Đipalo, 2.g1

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentorica: Mirna Polić-Malnar, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Ivona Viduka, 4.g

SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

MOJ NONIĆ I JA

Moj je nonić oduvijek bio hrabar čovjek. Njegove priče o borbama s morskim čudovištima, što ih je lovio udicom, slušao sam još od vremena kada sam bio malo veći od majčina lakta. Uvijek sam htio biti kao on, neustrašiv i odlučan.

Puno me puta vodio sa sobom u ribolov. Ne mogu vam opisati kako je naporno sjediti u barčici i čekati da riba zagrize. Ipak, meni je uvek bilo zabavno. Moj nonić i ja tada bismo pričali o raznim stvarima. Katkad su bile besmislene, a ponekad i vrlo ozbiljne. Mnoge njegove riječi nisam ni razumio. I tako bismo svako ljeto i svaku jesen sjedili u barčici nasred mora.

Karla Car, 1.g
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Došao je tako i taj dan. Bila je nedjelja, dan Gospodnji. Nakon jutarnje mise nonić me poveo na barku. Bila je to mala, ali snažna barka. Mogla se oduprijeti svakom valu i svakom vjetru koji bi joj pokušao zakrčiti put. Plovila je i po najvećoj oluji i po najmirnijem moru. Čekao sam na obali dok je nonić palio njezin bučan motor. Otisnuli smo se od obale i polako krenuli na pučinu. More je bilo potpuno mirno. Ja sam sjedio, a nonić je odmotavao ono što se zove panula. Svaka je udica imala svoj naziv. Sunce je sjalo visoko na nebu, a nigdje ni najmanjeg oblačka. Trebalо je samo čekati i potezati udicu i na najmanji trzaj. Ustajao sam da bih se protegнуo i ostao budan. Nakon ,otprilike, dva sata čekanja osjetio sam jaki trzaj. Potegnuo sam udicu što sam brže mogao, no moje su ruke bile preslabe. U koštač s ribom uhvatio se tada moj nonić. Bila je toliko snažna da je i njega potezala lijevo i desno, gore i dolje. Kad joj je bilo dosta skrivanja, iskakala je iz mora. Gledajući je, imao sam osjećaj da je vrijeme stalo. Sjajila se pod suncem kao i svaka morska kapljica oko nje. Bila je silovita i snažna. Borba nonića i ribe trajala je cijeli sat. Znoj mu je curio niz lice, majicu i ruke. Bio je umoran, no nije popuštao ni onda kada su mu ruke počele krvariti. Riba je napokon popustila, a mi smo je izvukli na barku.

Pospremili smo svoj ribarski pribor, upalili motor i polagano krenuli prema obali. Nonić nije ništa govorio, samo me potapšao po leđima. Valjda je bio umoran. More je odbijalo sunčeve zrake žarko narančaste boje. U tim trenucima bio sam i sretan, i tužan, i prestrašen, ne znajući zašto. Dugo smo pamtili taj događaj moj nonić i ja.

Matija Barac, 1.g

Srednja škola dr. Antuna Barca Crikvenica

Mentor: Ljiljana Butković, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

VRIJEDNOSTI KOJE NAJVIŠE CIJENIM

Na ovom našem planetu, na kojem živi nekoliko milijardi ljudi, svi nekud žure i jure u potrazi za novcem, karijerom i silnim bogatstvom. Svuda oko sebe imamo priliku osvjedočiti se tome.

Svaki dan ljudi izume nešto novo, sagrade neku novu, veliku zgradu, sklope neki unosan posao... Ipak, poslije toga trebaju doći kući, u svoj mirni kutak gdje ih čekaju ljudi koji ih vole i trebaju. Je li to doista tako? Ili...? I gdje je u svemu tome toplina i ljubav što nam svima trebaju? Nažalost, kriteriji ljudskih vrijednosti su se promijenili. Kao do nitko više ne drži do toplih međuljudskih odnosa, do pružanja pomoći onima kojima je takva pomoć potrebna. Kao da je sve to zaboravljeno i ostavljeno negdje po strani, a materijalne vrijednosti postale su središte naših misli i cjelokupnog interesa.

Svjestan sam da sam tek mali kotačić u tom ogromnom mehanizmu što ga zovemo svijet. Ipak, mislim da ga upravo naši mali dječji životi u kojima su ljubav prema bližnjima, poštenje i pomaganje još uvek važniji od drugih, materijalnih vrijednosti, obogaćuje i čini vrjednjim. Htio bih pomoći da se ovaj svijet okrene prema pravim, ljudskim vrijednostima, a među njima posebno ističem ljubav. Nisu uzalud napisane tolike knjige o ljubavi, ne govori se uzalud toliko baš o ljubavi. Ljubav je pokretač i temelj svih naših života, iako, što smo stariji, to sve više zaboravljamo.

Iako sam još mlad i neupućen u sve nedaće koje nam može donijeti život, želio bih sa svijetom podijeliti savjet: „Od svih vrijednosti ljubav je najveća i najjača, stoga nikad od nje ne treba odustati.“

Alen Mandžuka, 4.g1

Srednja škola dr. Antuna Barca, Crikvenica

Mentor: Nada Rosandić-Picek, prof.

Natječaj Grada Crikvenice, pohvaljeni uradak

Ariana Pavat, 4.g
SŠ dr. Antuna Barca, Crikvenica

Kazalo

Nada Rosandić - Picek: *Riječ urednice* 5

LITERARNI RADOVI:

POREČ:

Nora Kraljević, <i>Jesen</i>	9
Martin Matošević, <i>Ču ti povidat jenu štoriju</i>	11
Elizabet Radvoan, <i>Un salto nel tempo</i>	13
Petra Babić, <i>Uraljama krvnika</i>	15
Vanesa Bulić, <i>Na cijeloj planeti ne postoji netko tko nije bitan</i>	17
Karla Sorčić, <i>Bok, jurim</i>	20
Ramona Vujčić, <i>Un 'amica speciale</i>	22
Nicole Zubin, <i>Heroj plavog neba</i>	24
Genesis Žužić, <i>Il mio mondo</i>	26

ZABOK:

Mateja Lisak, <i>(Ne)prijatelji</i>	31
Anica Rumiha, <i>Kaj mi srce želi?</i>	35
Tamara Jakopović, <i>Obojeni priča</i> ,.....	38
Dorian Kovač, <i>Bonaca u imeniku</i>	39
Petra Ovčariček, <i>Ljubav</i>	40
Margareta Cesarec, <i>Maštam o ljubavi</i>	42
David Podhraški, <i>Moja familija pred televizorem</i>	44
Karlo Barušić, <i>Moje sanjarenje</i>	48
Rudolf Lovrenčić, <i>23:58⁴⁸</i>	51
Katarina Plancutić, <i>Š(t)alancije</i>	54
Helena Galovac, <i>Priča o Adamu i Evi</i>	57
Ivana Pintarić, <i>Čežnja za neučinjenim</i>	60
Marta Čaržavec, <i>Igra</i>	63
Lorena Meštrić, <i>Jučer... danas..., a sutra?</i>	66
Melaniјa Haric, <i>Kažu</i>	69
Lovro Gmaz, <i>Obitelj - sreća, sreća - obitelj</i>	71
Lucija Kušan, <i>Teške je ful biti cool</i>	74
Lea Hlad, „ <i>Too</i> “.....	77
Maja Košutić, <i>Uzraku</i>	79

CRIKVENICA:

Veronika Horvat, <i>Večernja haljina za Jesen</i>	83
Anamaria Brajković, <i>Važnost obiteljskog života</i>	85
Morana Manestar, <i>Najljepši osmijeh</i>	87
Iva-Valeria Ornik, <i>Ponovo djeca</i>	89
Borna Lončarić, <i>Srića</i>	90
Krisitna Sobol, <i>Ljubav nije čudo ali čini čudesa</i>	91
Kristina Lekaj, <i>Štorija o Maliku</i>	92
Lucija Ereiz, <i>Putovanje</i>	93
Ana Antić, <i>Veličanstvena prirodo</i>	94
Nerea Cossutti, <i>Drugaciji</i>	96
Valentina Vuković, <i>Šareni leptir</i>	98
Emili Šegulja, <i>Susjedi</i>	100
Manuela Vukić, <i>Koraci</i>	108
Ena Đipalo, <i>Sloboda kao osnovni preduvjet sretnog i kvalitetnog života</i>	110
Matija Barac, <i>Moj nonić i ja</i>	113
Alen Mandžuka, <i>Vrijednosti koje najviše cijenim</i>	115

LIKOVNI RADOVI:

POREČ:

Marina Uljančić	7
Matea Ivančić	13
Enrico Gersiwich	15
Ramona Gloria Radojković	18
Ivana Bošnjak	21
Anabel Uljančić	22
Helena Kovačić	24
Marina Uljančić	26

ZABOK:

Lucija Rasonja	29
Lorena Vidiček	37
Paula Koprivnjak	47
Veronika Tramišak	50
Samanta Petruša	53
Klara Vitković	56
Doroteja Gojević	58
Marta Čaržavec	61
Petra Hac	65
Sara Vrgoč	67
Gabrijel Krušelj	73

CRIKVENICA:

Nola Posarić	81
Katarina Visković	84
Karlo Ninić	88
Jelena Rubčić	90
Iva Perhat	94
Petra Jovanović	96
Mirta Ninić	105
Mihaela Gulin	108
Ivona Viduka	111
Karla Car	112
Ariana Pavat	115

**Zbirka literarnih i likovnih radova učenika
Poreča, Zaboka i Crikvenice**